

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

**Jednostka
służbowego**

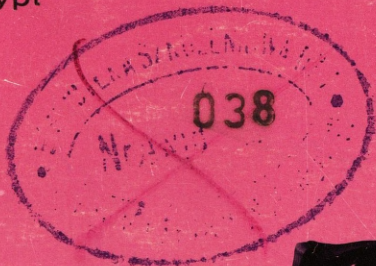
[Redacted]

Egz. Nr.....1

plk dypl. Henryk KITKOWSKI

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB
ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU
TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM

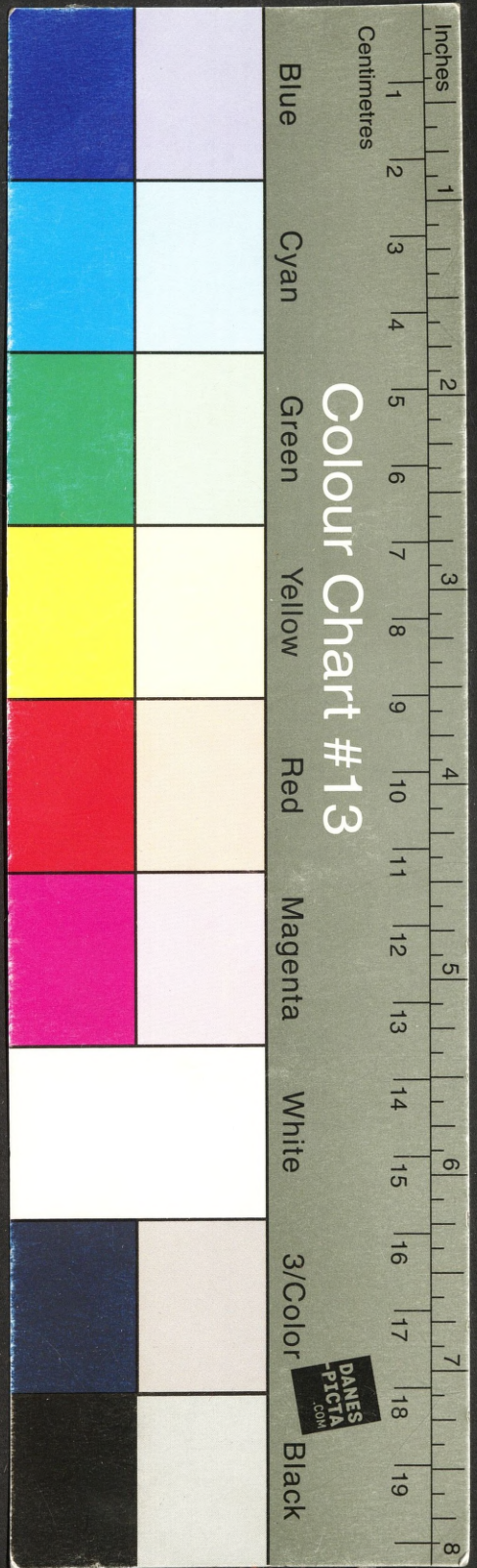
Skrypt

[Redacted] 47347

8

WARSZAWA WRZESIEŃ 1974

Colour Chart #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

DANES-PICTA.COM

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

IM. GENERAŁA BRONI
KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

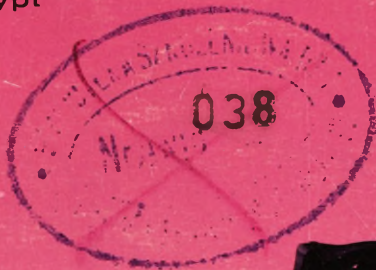
Do użytku
JAWNE
służbowego

Egz. Nr 1

plk dypl. Henryk KITKOWSKI

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB
ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU
TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM

Skrypt

47347

8

WARSZAWA WRZESIEŃ 1974

A K A D E M I A S Z T A B U G E N E R A L N E G O
im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA WOJSK ŁĄCZNOŚCI

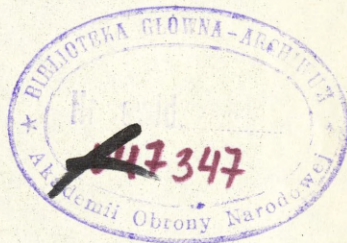
JAWNE

ZATWIERDZAM
SZEFA KATEDRY WOJSK ŁĄCZNOŚCI

Do użytku
~~szeregowego~~
Egz.nr

/-/ płk dypl. Henryk JERMANOWSKI

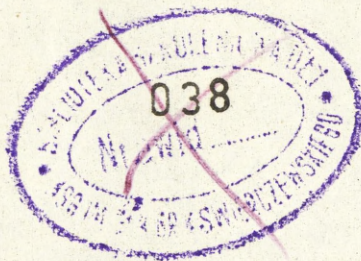
PRZEKLASYFIKOWANO
Protokół Nr 12657

płk dypl. Henryk KITKOWSKI

ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA
NA SZCZEBLU TAKTYCZNYM I OPERACYJNYM

Skrypt

WARSZAWA

Wrzesień

1974 r.

T R E Ś Ć

	Str.
W S T Ę P	5
I. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU ARMII	7
1. Łączność oddziału rozpoznawczego sztabu armii ...	7
2. Łączność dla potrzeb rozpoznania specjalnego	13
3. Łączność batalionu rozpoznania radioelektronicznego	19
II. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU DYWIZJI /DZ, DPanc/	26
1. Łączność wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji oraz dowództwa batalionu rozpoznawczego	26
2. Łączność elementów rozpoznania ogólnowojskowego..	33
3. Łączność rozpoznania specjalnego	34
4. Łączność rozpoznania radioelektronicznego	35
III. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU PUŁKU /pz, pcz/	38
1. Łączność szefa rozpoznania pułku	38
2. Łączność pułkowych elementów rozpoznania ogólnowojskowego	42
3. Łączność z ogólnowojskowymi elementami rozpoznania batalionu.....	43
Z A K O Ń C Z E N I E	45
B I B L I O G R A F I A	46
ZAŁĄCZNIKI:	
1. Ideowy schemat obiegu informacji w systemie kierowania rozpoznaniem na szczeblu armii.	
2. Wykorzystanie urządzeń i środków węzła łączności SD armii przez oddział rozpoznawczy sztabu armii.	
3. Schemat łączności radiowej oddziału rozpoznawczego sztabu armii.	
4. Schemat łączności przewodowej oddziału rozpoznawczego na stanowisku dowodzenia armii /perspektywiczna organizacja/.	
5. Łączność radioliniowa i przewodowa oraz rozmieszczenie radiowego centrum odbiorczo-nadawczego oddziału rozpoznawczego	

- go sztabu armii w operacji zaczepnej.
6. Sposób zapewnienia ciągłości łączności radiowej z grupami specjalnymi armii w operacji zaczepnej podczas przesuwania radiowego centrum odbiorczo-nadawczego.
 7. Harmonogram seansów pracy kierunków radiowych z grupami specjalnymi armii w D2.
 8. Schemat wewnętrznej łączności przewodowej na stanowisku dowodzenia batalionu rozpoznania radioelektronicznego armii.
 9. Schemat wewnętrznej łączności przewodowej na stanowisku dowodzenia kompanii rozpoznania radiowego UKF i kompanii rozpoznania systemów radiolokacyjnych brri armii.
 10. Schemat łączności radiowej batalionu rozpoznania radioelektronicznego armii w operacji zaczepnej.
 11. Ideowy schemat obiegu informacji w systemie kierowania rozpoznaniem na szczeblu taktycznym.
 12. Schemat łączności radiowej wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji /DZ, DPanc/.
 13. Wykorzystanie środków i urządzeń łączności wozu dowodzenia R-4 szefa rozpoznania dywizji /DZ, DPanc/.
 14. Organizacja łączności przewodowej wydziału rozpoznawczego na stanowisku dowodzenia dywizji /DZ, DPanc/.
 15. Schemat łączności przewodowej batalionu rozpoznawczego dywizji w rejonie ześrodkowania.
 16. Schemat łączności radiowej samodzielnego patrolu rozpoznawczego dywizji /DZ, DPanc/.
 17. Schemat łączności radiowej kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji /DZ, DPanc/.
 18. Schemat wewnętrznej łączności przewodowej na stanowisku dowodzenia kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji.
 19. Schemat łączności radiowej dla potrzeb rozpoznania w pułku zmechanizowanym.

W S T E P

Jednym z podstawowych elementów zapewniających kierowa - nie rozpoznaniem jest należyte zorganizowana i niezawodnie działająca łączność. Nie może być bowiem mowy o sprawnym obiegu informacji rozpoznawczych bez istnienia dobrze funkcjonującej łączności między organami i elementami rozpoznawczymi wszystkich szczebli dowodzenia. W warunkach istnienia jednolitego /zintegrowanego/ systemu rozpoznania, łączność jest tym czynnikiem, który umożliwia koordynowanie działań wszystkich sił i środków rozpoznania pod kierownictwem organu rozpoznawczego sztabu ogólnowojskowego. (X) 4.5P + 41-45

Ze względu na ważność zadań wykonywanych przez organa i elementy rozpoznawcze oraz charakter i warunki działania poszczególnych elementów rozpoznawczych, przed łącznością rozpoznania stawia się następujące wymagania:

- terminowe organizowanie i nawiązywanie łączności z organami i elementami rozpoznawczymi;
- szybkie i sprawne uzyskiwanie połączeń przez centrale węzłów łączności punktów dowodzenia związków i oddziałów;
- możliwość zapewnienia łączności z niektórymi elementami rozpoznawczymi z pominięciem określonych pośrednich ogniw dowodzenia;
- skrytość pracy łączności oraz przekazywanie informacji rozpoznawczych w formie utajnionej;
- wiarygodność przekazywanych danych rozpoznawczych.

Z tych też względów stosuje się odpowiednie środki łączności i sposoby organizacji łączności oraz przedsięwzięcia organizacyjno-eksploatacyjne, które optymalnie odpowiadają charakterowi i warunkom działania poszczególnych rodzajów elementów rozpoznawczych, a także zapewniają terminowe przekazywanie danych rozpoznawczych w poszczególnych ogniwach kierowania rozpoznaniem. Dlatego też dla potrzeb kierowania rozpoznaniem organizuje się autonomiczny system łączności, którego użytkownikami są jedynie organa i elementy rozpoznawcze. Jednocześnie organom rozpoznawczym umożliwia się wykorzystywanie ogólnowojskowego systemu łączności poszczególnych szczebli dowodzenia.

W niniejszym skrypcie przedstawiono organizację łączności oddziału rozpoznawczego sztabu armii, wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji, szefa rozpoznania pułku zmechanizowanego /czołgów/ oraz w podległych im pododdziałach i elementach rozpoznawczych w podstawowych rodzajach działań bojowych. W ramach jednolitego /zintegrowanego/ systemu rozpoznania omówiono jedynie łączność organów rozpoznawczych sztabów ogólnowojskowych. W przyjętych rozwiązaniach z zakresu organizacji łączności organów i elementów rozpoznawczych uwzględniono zarówno aktualne, jak i perspektywiczne wyposażenie pododdziałów rozpoznawczych w siły i środki łączności. W schematach przedstawiono najczęściej stosowane warianty organizacji łączności. Nie wyklucza się również stosowania innych rozwiązań /wariantów/, podyktowanych aktualnymi potrzebami w zakresie kierowania rozpoznaniem na polu walki oraz posiadaną ilością i środków łączności.

I. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU ARMII

Na szczeblu armii należy zapewnić łączność dla oddziału rozpoznawczego sztabu armii, kompanii rozpoznania specjalnego /której siłami i środkami prowadzi się działania specjalne/ oraz batalionu rozpoznania radioelektronicznego.

1. Łączność oddziału rozpoznawczego sztabu armii

Oddział rozpoznawczy sztabu armii organizuje i koordynuje rozpoznanie według jednolitego planu rozpoznania siłami i środkami wszystkich rodzajów wojsk, natomiast bezpośrednio kieruje działalnością kompanii rozpoznania specjalnego i batalionu rozpoznania radioelektronicznego. Jednocześnie oddział rozpoznawczy sztabu armii koordynuje prowadzenie rozpoznania przez podległe związki taktyczne, a także dokonuje między nimi wymiany zdobytych informacji o nieprzyjacielu. Wymianę informacji rozpoznawczych przeprowadza się również z sąsiednimi armiami, lotnictwem itp.

W celu zapewnienia wymiany niezbędnych informacji oddziałowi rozpoznawczemu sztabu armii należy zapewnić łączność z:

- zarządem rozpoznawczym sztabu frontu;
- wydziałami rozpoznawczymi sztabów podległych związków taktycznych;
- kompanią rozpoznania specjalnego i organizowanymi z jej składu grupami specjalnymi;
- batalionem rozpoznania radioelektronicznego;
- wydziałami rozpoznawczymi szefostw rodzajów wojsk i oddziałami sztabu armii;
- lotniczym zespołem rozpoznania WSD DLSzR;
- oddziałami rozpoznawczymi sztabów współdziałających armii.

Powiązania organizacyjne oddziału rozpoznawczego sztabu armii w zakresie obiegu informacji, które warunkują organizację łączności tego oddziału przedstawiono na schemacie - załącznik 1.

Oddziałowi rozpoznawczemu sztabu armii zapewnia się łączność z zasady ze stanowiska dowodzenia armii. Szef tego od-

działu rozpoznawczego w pewnych okresach operacji może znajdować się na wysuniętym stanowisku dowodzenia armii. W tych sytuacjach należy mu zapewnić warunki uzyskiwania wiadomości z oddziału rozpoznawczego znajdującego się na stanowisku dowodzenia armii oraz ewentualnie od podległych organów i elementów rozpoznawczych.

Przedstawione zasady kierowania rozpoznaniem armii i rozmieszczenie oddziału rozpoznawczego sztabu armii rzutują na zastosowanie określonych środków łączności i organizację łączności rozpoznania na szczeblu armii.

Potrzeby oddziału rozpoznawczego sztabu armii w zakresie łączności realizowane są siłami i środkami armijnych pododdziałów rozpoznawczych. Oddział rozpoznawczy jest obsługiwany ponadto przez siły i środki oddziałów łączności armii w ramach jednolitego systemu łączności armii. Środki i urządzenia łączności obsługujące wyłącznie oddział rozpoznawczy sztabu armii rozwija się w rejonie rozmieszczenia tego oddziału /patrz załącznik 2/.

Łączność dla potrzeb oddziału rozpoznawczego sztabu armii planuje szefostwo wojsk łączności armii, z wyjątkiem łączności organizowanej dla potrzeb kierowania działaniami specjalnymi. Zadania w tym zakresie wykonuje wydział rozpoznania specjalnego oddziału rozpoznawczego sztabu armii.

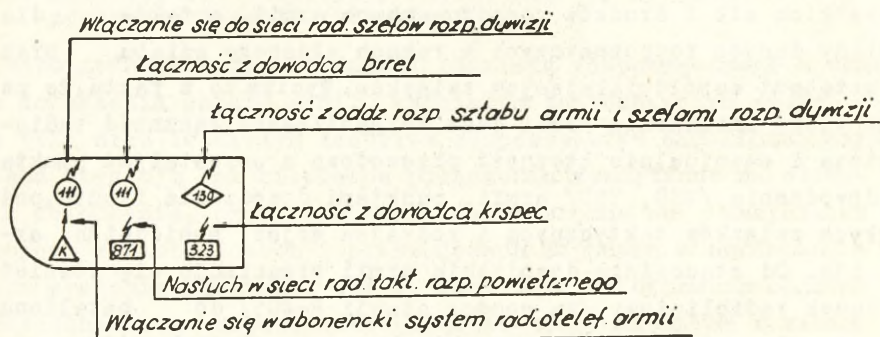
Oddział rozpoznawczy sztabu armii w zależności od rodzaju i okresu operacji wykorzystuje w określonym zakresie łączność za pomocą środków radiowych, radiotelefonicznych, radioliniowych i przewodowych oraz wojskową pocztę polową.

Łączność radiową dla wyłącznych potrzeb oddziału rozpoznawczego sztabu armii organizuje się według zasad przewidzianych na schemacie - załącznik 3.

W sieciach radiowych szefa zarządu rozpoznawczego frontu i szefa oddziału rozpoznawczego armii zapewnia się przekazywanie informacji w zakresie kierowania rozpoznaniem, a także wymianę danych rozpoznawczych między podległymi organami rozpoznawczymi. Wymianę informacji w sieciach radiowych KP oraz w kierunku radiowym z batalionem rozpoznania radioelektronicznego prowadzi się fonem i kluczem telegraficznym. Z batalionem rozpoznania radioelektronicznego może być ponadto prowadzona

korespondencja za pomocą dalekopisów. Wykorzystanie krótkofalowych relacji radiowych do przekazywania informacji rozpoznawczych powinno mieć miejsce przede wszystkim w warunkach braku łączności radioliniowej i przewodowej z zainteresowanymi organami rozpoznawczymi.

W przypadku wyjazdu szefa oddziału rozpoznawczego na WSD armii, zabiera on z sobą wóz dowodzenia typu R-4 oraz ewentualnie jedną krótkofalową radiostację średniej mocy /typu R-140 lub R-118/. Za pomocą tych środków może on utrzymywać łączność ze swoim oddziałem znajdującym się na stanowisku dowodzenia, szefem zarządu rozpoznawczego sztabu frontu i szefami rozpoznania podległych dywizji.

Rys.1. Wykorzystanie środków radiowych z wozu dowodzenia R-4 przez szefa oddziału rozpoznawczego podczas znajdowania się poza stanowiskiem dowodzenia armii /wariant/

W zależności od sytuacji oraz pilności i obojętności przekazywanych informacji, szef oddziału rozpoznawczego sztabu armii może swoją radiostacją włączać się doraźnie do sieci radiowych szefów rozpoznania podległych dywizji.

Z grupami specjalnymi, oddział rozpoznawczy sztabu armii utrzymuje łączność przez radiowe centrum odbiorczo-nadawcze według zasad omówionych w następnym podrozdziale. Do zapewnienia tej łączności, kompania rozpoznania specjalnego dysponuje odpowiednimi środkami i urządzeniami łączności.

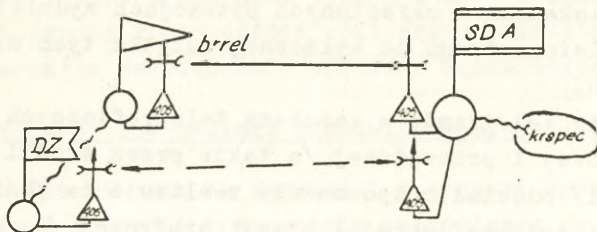
Wymiana informacji w zakresie rozpoznania lotniczego ze sztabem DLSzR odbywa się za pośrednictwem lotniczego zespołu rozpoznania WSD DLSzR znajdującego się na stanowisku dowodzenia armii z niezbędnymi środkami radiowymi, pracującymi w odpowiednich sieciach i kierunkach radiowych AL, DLSzR i plrta.

W celu odbioru danych przekazywanych przez lotnictwo rozpoznawcze, oddział rozpoznawczy sztabu armii wydziela odbiorniki radiowe /z ARO KU-7 lub WD R-4/ do nasłuchu w sieci radiowej taktycznego rozpoznania powietrznego oraz w sieci radiowej operacyjnego rozpoznania powietrznego.

Łączność radioliniowa i przewodowa ogólnowojskowego systemu łączności zapewnia oddziałowi rozpoznawczemu sztabu armii uzyskiwanie szeregu połączeń przede wszystkim dla przekazywania informacji w zakresie koordynowania działalności wszystkich sił i środków rozpoznawczych armii, a także dla wymiany danych rozpoznawczych w ramach własnego sztabu oraz ze sztabami współdziałających związków. Wynika to z faktu, że ze stanowiska dowodzenia armii jest zorganizowana łączność radioliniowa i ewentualnie łączność przewodowa z pozostałymi punktami dowodzenia /WSD, TSD/ armii, punktami dowodzenia frontu, podległych związków taktycznych i rodzajów wojsk, sąsiednich armii itp. Od stanowiska dowodzenia armii organizuje się również kierunek radioliniowy /za pomocą stacji R-405/ do batalionu rozpoznania radioelektronicznego oraz kierunek przewodowy do kompanii rozpoznania specjalnego, które to pododdziały podlegają oddziałowi rozpoznawczemu.

W celu umożliwienia oddziałowi rozpoznawczemu korzystania z łączności radioliniowej i przewodowej armii, wyposaża się go w odpowiednie urządzenia abonenckie /aparaty telefoniczne i dalekopisy/ węzła łączności stanowiska dowodzenia armii.

We wszystkich pomieszczeniach pracy oficerów oddziału rozpoznawczego instaluje się aparaty telefoniczne /patrz załącznik 2/ sieci abonenckiej centrali telefonicznej wewnętrznej węzła łączności stanowiska dowodzenia armii. Niezależnie od tego, szef oddziału rozpoznawczego jest abonentem centrali telefonicznej dalekosiężnej, centrali telefonicznej łączności utajnionej i telefonicznej aparatuwni dowodzenia. Ponadto mogą być zorganizowane bezpośrednie połączenia telefoniczne pomię -

Rys.2. Łączność radioliniowa i przewodowa z pododdziałami rozpoznawczymi armii /przykład/

dzy odpowiednimi pomieszczeniami oddziału rozpoznawczego a centrum dowodzenia sztabu armii, wydziałem rozpoznawczym szefostwa WRiA oraz lotniczym zespołem rozpoznawczym WSD DLSzR. Dzięki temu uzyskują oni niezbędne połączenia wewnętrzne na stanowisku dowodzenia, oraz połączenia dalekosiężne we wszystkich relacjach radioliniowych i przewodowych czynnych w ogólnowym systemie łączności armii. Umożliwia to oficerom oddziału rozpoznawczego uzyskiwanie połączeń telefonicznych z zarządem rozpoznawczym sztabu frontu, wydziałami rozpoznawczymi sztabów podległych dywizji, wysuniętym i tyłowym stanowiskiem dowodzenia własnej armii, batalionem rozpoznania radioelektronicznego, kompanią rozpoznania specjalnego, oddziałami rozpoznawczymi sztabów współdziałających armii ogólnowojskowych i armii lotniczej, sztabem dywizji lotnictwa szturmowo-rozpoznawczego, sztabem pułku lotnictwa rozpoznania taktyczno-artyle - ryjskiego itp.

Konieczne połączenia dalekosiężne oficerowie oddziału rozpoznawczego uzyskują w kolejności zgłoszeń, natomiast szef oddziału - w uprzywilejowanej kolejności ustalonej przez szefa sztabu armii. Na podstawie ustalonego hasła mogą być realizowane połączenia dla przekazania pilnych informacji dotyczących wykorzystania przez nieprzyjaciela środków napadu jądrowego.

Niezależnie od przedstawionych możliwości, w celu zapew-

nienia szybkiej wymiany pilnych informacji między zarządem rozpoznawczym sztabu frontu a oddziałem rozpoznawczym sztabu armii, z ogólnej ilości kanałów telefonicznych istniejących w kierunku radioliniowym lub przewodowym w ogniwie sztab frontu - sztab armii jest wskazane w określonych sytuacjach wydzielenie jednego kanału telefonicznego do wyłącznego użytku tych organów rozpoznawczych.

Przekazywanie telegramów w kanałach telegraficznych łączności radioliniowej i przewodowej /a także przez środki radiowe sztabu armii/ oddział rozpoznawczy realizuje za pośrednictwem ekspedycji telegraficznej i stacji szyfrowej węzła łączności stanowiska dowodzenia armii.

Łączność radiotelefoniczna utrzymuje się w sieci radiotelefonicznej stanowiska dowodzenia armii za pomocą radiotelefonów znajdujących się w wozie dowodzenia R-4 i autobusach sztabowych oddziału rozpoznawczego. W sieci tej istnieje możliwość wymiany informacji z dowódcą i szefem sztabu armii, szefami oddziałów sztabu armii oraz szefami rodzajów wojsk znajdującymi się na stanowisku dowodzenia.

Ponadto za pomocą tych radiotelefonów można uzyskiwać łączność radiotelefoniczną z dalekosięzną centralą radiową tego punktu dowodzenia lub z radiotelefonami znajdującymi się w wyposażeniu stacji radioliniowych, a następnie łączność telefoniczną w kanałach radioliniowych z abonentami węzłów łączności systemu łączności armii. W ten sam sposób umożliwia się szefowi oddziału rozpoznawczego ze swego wozu dowodzenia "dowiązanie się" do dowolnych węzłów systemu łączności armii i uzyskania tą drogą łączności z określonym abonentem.

W najbliższej perspektywie, oddział rozpoznawczy sztabu armii zostanie wyposażony w dodatkowe urządzenia łączności /patrz - załącznik 4/, które usprawnią prowadzenie wymiany informacji na stanowisku dowodzenia oraz za pomocą łączności radioliniowej /i ewentualnie łączności przewodowej/ armii.

Wymianę pisemnej korespondencji służbowej z zarządem rozpoznawczym sztabu frontu, wydziałami rozpoznawczymi sztabów podległych dywizji, batalionem rozpoznania radioelektronicznego itp. zapewnia się oddziałowi rozpoznawczemu sztabu armii za pomocą sił i środków wojskowej poczty polowej armii. Oddział

rozpoznawczy przekazuje i pobiera korespondencję w wojskowej stacji pocztowej stanowiska dowodzenia armii.

W celu przesyłania pilnych dokumentów, oddział rozpoznawczy sztabu armii może wykorzystać w szczególnych sytuacjach środki transportowe podległych jednostek rozpoznawczych, wyznaczając jednocześnie oficerów łącznikowych lub łączników.

2. Łączność dla potrzeb rozpoznania specjalnego

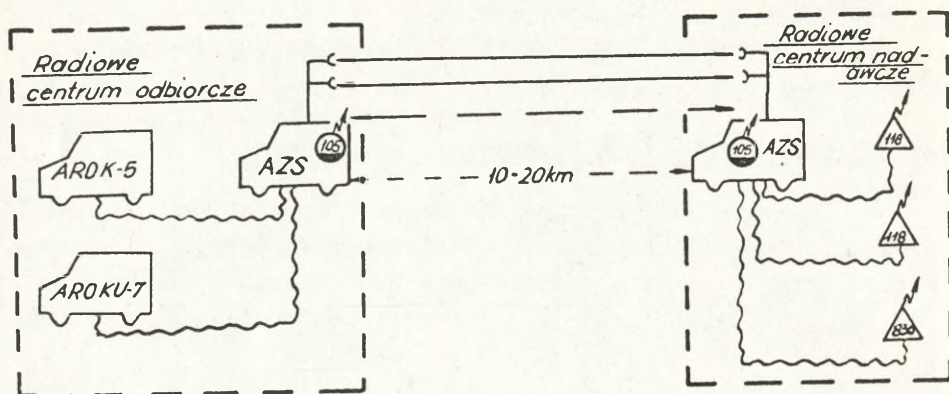
Dla utrzymania łączności z grupami specjalnymi, siłami i środkami kompanii rozpoznania specjalnego /w perspektywie brspec/ organizuje się radiowe centrum odbiorczo-nadawcze /RC O-N/, natomiast grupy specjalne wyposaża się w radiostacje krótkofalowe typu R-350M /R-350 lub R-354/.

Aparatownie radioodbiorcze RCO rozwija się w rejonie rozmieszczenia oddziału rozpoznawczego sztabu armii. Natomiast radiostacje /pracujące jako nadajniki we współdziałaniu z aparatownikami radioodbiorczymi/ rozmieszcza się w odległości od 10 do 20 km od stanowiska dowodzenia armii. Przykładowe rozmieszczenie radiowego centrum odbiorczo-nadawczego przedstawiono na schemacie-załącznik 5.

Zdalne sterowanie nadajnikami z aparatowni radioodbiorczych odbywa się za pośrednictwem aparatowni zdalnego sterowania, wyposażonych w środki radioliniowe i telegraficzne urządzenia zwielokrotniające. Jeśli odbiór telegramów od grup specjalnych odbywa się na stanowiskach odbiorczych znajdujących się w radiostacjach typu R-118-R lub R-830-R, to przekazywanie treści telegramów z tych stanowisk odbiorczych do oddziału rozpoznawczego sztabu armii może odbywać się w zorganizowanym kierunku radiowym lub przewodowym.

W celu zapewnienia ciągłości łączności ze wszystkimi grupami specjalnymi w czasie zmiany rejonów rozmieszczenia stanowiska dowodzenia armii, siły i środki radiowego centrum odbiorczo-badawczego muszą być podzielone na dwa położenia, co zostało przykładowo przedstawione na schemacie - załącznik 6.

Łączność między radiowym centrum odbiorczo-nadawczym, a każdą grupą specjalną zapewnia się w oddzielnym kierunku radiowym, który uruchamia się według seansów łączności ustalonych w odpowiednim harmonogramie /patrz - załącznik 7/. Seans

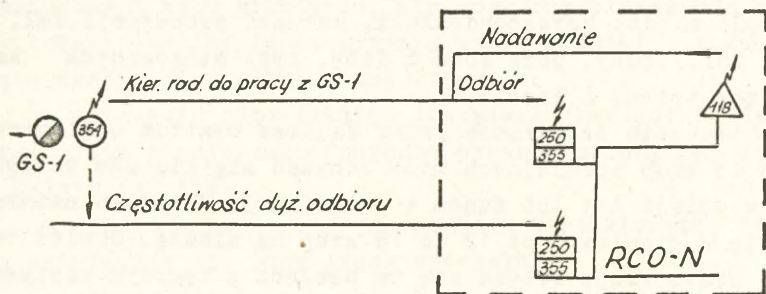
Rys.3. Zdalne sterowanie nadajnikami

Łączności jest to ściśle określony czas utrzymywania łączności z poszczególną grupą specjalną w celu odebrania od niej meldunku i przekazania jej zadania do dalszego działania /jeśli zachodzi potrzeba/. Na każdy seans łączności przeznaczają się 20-30 minut czasu.

Każdej grupie wyznacza się od 1 do 3 seansów na dobę, w czasie których jest ona zobowiązana do nawiązania łączności. Można również stosować taką zasadę, że jeden seans łączności w ciągu doby traktuje się jako zasadniczy, a pozostałe jako zapasowe. Terminy poszczególnych seansów łączności wyznacza się w zależności od czasu i warunków działania grup na terytorium kontrolowanym przez przeciwnika. Jeden z seansów łączności powinien być planowany w godzinach popołudniowych lub wieczornych w celu przekazania zadań grupom na następny dzień operacji. Terminy odbywania seansów łączności z każdą grupą w ciągu doby nie powinny się powtarzać w sposób periodyczny.

W celu zapewnienia każdej grupie możliwości przekazania pilnych informacji /które mogą się szybko zdezaktualizować/ w dowolnym czasie, to jest poza ustalonymi dla danej grupy seansami łączności na jej kierunku radiowym, w radiowym centrum

odbiorczo-nadawczym wydziela się odbiorniki radiowe do prowadzenia ciągłego, całodobowego nasłuchu na częstotliwościach dyżurnego odbioru. Do pracy z 4-6 grupami specjalnymi wydziela się jedną częstotliwość dyżurnego odbioru. W razie zaistnienia potrzeby przekazania pilnej informacji, na wyznaczoną częstotliwość może włączyć się radiostacja dowolnej grupy, nie czekając na ustalony seans łączności na swoim kierunku radiowym.

Rys.4. Organizacja łączności radiowej z grupą specjalną

Poza zmiennymi częstotliwościami dyżurnego odbioru, dla wszystkich grup wyznacza się jedną wspólną "awaryjną" częstotliwość dyżurnego odbioru, o stałych danych eksploatacyjnych ważnych przez dłuższy okres czasu /np. w ciągu wykonywania zadania bliższego i następnego armii/. Na tej "awaryjnej" częstotliwości, czynnej w ciągu każdej doby przez 1-2 godziny, grupy mają prawo nawiązywać łączność jedynie w szczególnych przypadkach spowodowanych utratą łączności w zasadniczych relacjach.

Ze względu na rozpoznanie radiowe ze strony nieprzyjaciela i możliwości prowadzenia przez niego zakłóceń radiowych, konieczne jest stosowanie odpowiedniej zasady dokonywania zmian częstotliwości, na których nawiązuje i utrzymuje się łączność z grupami specjalnymi. Zasada ta polega na tym, że dla każdej oddzielnej relacji radiowej wyznacza się częstotliwości wywoławcze. Na takiej częstotliwości korespondent dokonuje tylko zgłoszenia, natomiast przekazywanie informacji przez grupę spe-

cialną odbywa się na roboczych częstotliwościach wybranych przez operatora radiowego centrum odbiorczo-nadawczego.

Częstotliwości wywoławcze powinny być nieregularnie kilkakrotnie zmieniane w ciągu każdej doby. Powtórzenie tej samej częstotliwości roboczej w jakiejkolwiek relacji radiowej w danej dobie nie powinno mieć miejsca. W kolejnych dniach operacji można powtórzyć częstotliwości lecz w innych relacjach.

Przy doborze częstotliwości na każdy seans łączności z określoną grupą specjalną należy uwzględnić takie czynniki, jak: odległość między korespondentami, warunki propagacji fal, zajętość fal, szumy, porę roku i doby, typy stosowanych anten, charakter terenu i inne.

Nadawanie telegramów przez radiowe centrum odbiorczo-nadawcze do grup specjalnych może odbywać się kluczem telegraficznym w emisji A-1 lub fonem w emisji A-3. Szybkość nadawania waha się w granicach od 12 do 18 grup na minutę. Odbiór telegramów przez grupę odbywa się na nasłuch z ręcznym zapisem.

Podstawowym rodzajem pracy nadajnika radiostacji, posiadanej przez grupę /R-350, R-350 M, R-354/ jest szybka telegrafia. Za pomocą nadajnika szybkiej telegrafii można nadawać telegram z szybkością 100-150 grup na minutę, a przy zastosowaniu radiostacji R-354 nawet do 500 grup na minutę. Telegram ten uprzednio musi być przygotowany na taśmie perforowanej, na co potrzeba około 3 do 5 minut. Pomocniczym rodzajem pracy jest ręczna telegrafia za pomocą klucza telegraficznego lub specjalnego urządzenia umieszczonego na pokrywie nadajnika telegraficznego. Ten rodzaj pracy zezwala się stosować w wypadku przekazywania krótkich telegramów, zawierających maksymalnie do 10 grup cyfrowych.

Aby sprowadzić do minimum prawdopodobieństwo dokonania namiaru przez nieprzyjaciela pracującej radiostacji grupy, ogólny czas pracy na nadawanie na jednej częstotliwości nie powinien przekraczać 15 do 25 sekund. W tym czasie szybkością telegrafii można przekazać tekst telegramu o objętości 15-30 grup. W przypadku przekroczenia tego czasu pracy nadajnika na jednej i tej samej częstotliwości, istnieje konieczność natychmiastowej zmiany miejsca pobytu grupy lub dokładnego jej ukrycia. Z tych też względów nie należy nawiązywać łączności z

"bazy" grupy specjalnej, z doraźnego miejsca dłuższego jej pobytu /do czasu jego opuszczenia/, jak również w miejscach wykonywania akcji /przed czasem jej zakończenia/.

Podczas wykonywania zadań przez grupy specjalne, należy się liczyć z ewentualnym uszkodzeniem lub nawet całkowitą utratą radiostacji przez określoną grupę. Uwzględniając takie sytuacje, należy zawczasu przewidzieć możliwości nawiązania kontaktu z daną grupą. Wprawdzie możliwości w tym zakresie są ograniczone i mało efektywne, ale mogą one przyczynić się do odtworzenia dowodzenia daną grupą przez oddział rozpoznawczy sztabu armii. Mianowicie można stosować:

- nadawanie odpowiednich zarządzeń /bez potwierdzenia odbioru/ przez stacje radiofoniczne organów propagandy specjalnej frontu /armii/;

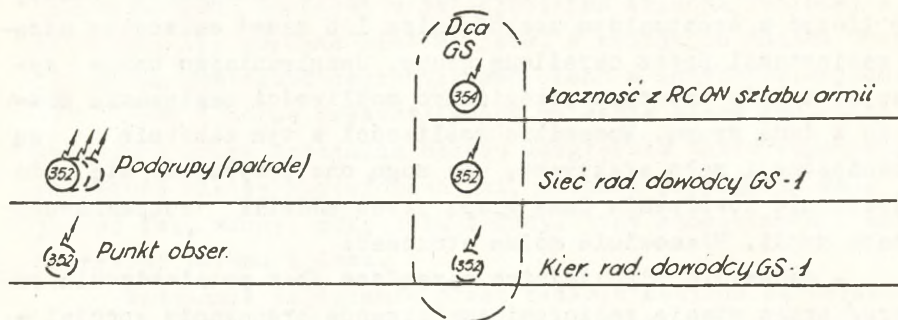
- wyznaczanie terenowych punktów kontaktowych, do których skierowuje się inną grupę specjalną;

- wykorzystanie ośrodków dyspozycyjnych podziemnego ruchu oporu działającego na terytorium przeciwnika, a posiadających łączność z dowództwem frontu /armii/ itp.

W wyniku rozwoju sytuacji bojowej może nastąpić zmiana podporządkowania określonych grup specjalnych. W danym przypadku sztab dokonujący zmiany podporządkowania obowiązany jest przekazać zainteresowanemu sztabowi dane radiowe i dokumenty tajnego dowodzenia odnośnych grup specjalnych. Dowódcę grupy specjalnej informuje się jedynie o zmianie kierunku nadawania do radiowego centrum odbiorczo-nadawczego i ewentualnie nowych terminach seansów łączności.

Dla zapewnienia łączności wewnątrz grup specjalnych, między dowódcą grupy a podgrupami wykonującymi określone zadania, wykorzystuje się radiostacje UKF typu R-352. Jeśli jest wymagana koordynacja działań między poszczególnymi podgrupami przy wykonywaniu wspólnego zadania, wówczas organizuje się sieć radiową. Natomiast gdy poszczególne podgrupy wykonują oddzielne zadania w różnym czasie, wówczas można organizować kierunki radiowe, czynne jedynie w ustalonych terminach.

Dla porozumiewania się wewnątrz grupy specjalnej, stosuje się niekiedy również środki sygnalizacyjne wzrokowe i dźwię-

Rys.5. Łączność radiowa grupy specjalnej /przykład/

kowe. Kod sygnałów ustala się z góry. Winien on być prosty i jednoznaczny. Sygnały wzrokowe są łatwe do zrozumienia, mniej demaskujące niż sygnały dźwiękowe. Mogą one mieć zastosowanie we wszystkich sytuacjach działań grup specjalnych. Sygnały dźwiękowe mogą być wykorzystywane wówczas, gdy zachowanie tajemnicy przed przeciwnikiem nie ma większego znaczenia. Najczęściej stosuje się je w celu zwrócenia uwagi składu osobowego grupy na rozkazy, które będą wydane po sygnale, a także dla jednoczesnego rozpoczęcia ataku, napadu itp.

W koniecznych przypadkach wymiana informacji między dowódcą grupy a podgrupami działającymi w określonym rejonie może odbywać się przy pomocy doraźnie wysłanych łączników ze składu osobowego grupy. Łącznicy ci powinni poruszać się przez teren sprzyjający maskowaniu, a więc zalesiony, bagnisty, silnie porośnięty itp.

Jeśli zachodzi konieczność współdziałania grupy specjalnej z miejscowymi komórkami podziemnego ruchu oporu /oddziałem partyzanckim/, to w tym celu najczęściej wyznacza się terenowe punkty kontaktowe, a niekiedy i skrzynki kontaktowe. W szeregu specyficznych sytuacjach, dla utrzymania ciągłego kontaktu między grupą specjalną a oddziałem partyzanckim, przy grupie mogą

stale przebywać łącznicy wydzieleni z oddziału partyzanckiego.

3. Łączność batalionu rozpoznania radioelektronicznego

Podstawowym organem kierującym elementami organizowanymi ze składu batalionu rozpoznania radioelektronicznego jest grupa analizy informacji. Grupa ta dzieli się na dwie części - a mianowicie:

- główną - kierującą całokształtem działań batalionu w zakresie rozpoznania, którą rozmieszcza się w rejonie stanowiska dowodzenia batalionu w odległości 15-25 km od stanowiska dowodzenia armii;

- wysuniętą - kierującą jedynie pierwszym rzutem środków rozpoznania radioelektronicznego, którą rozmieszcza się w rejonie stanowiska dowodzenia kompanii rozpoznania radiowego UKF i kompanii rozpoznania systemów radiolokacyjnych w odległości 35-45 km od stanowiska dowodzenia armii.

Wymienione wyżej stanowiska dowodzenia rozmieszczają się w centrum ugrupowania bojowego batalionu, przy których zazwyczaj rozwija się środkowe posterunki /zespoły/ rozpoznania radioelektronicznego.

Powyzsza zasada kierowania działalnością batalionu rozpoznania radioelektronicznego warunkuje organizację łączności, która powinna odpowiadać przede wszystkim potrzebom grupy analizy informacji.

W batalionie rozpoznania radioelektronicznego łączność powinna zapewnić:

- przekazywanie informacji do oddziału rozpoznawczego sztabu armii i otrzymywanie stamtąd zadań do prowadzenia rozpoznania;

- wymianę wiadomości między wysuniętą a główną grupą analizy informacji;

- stawianie zadań posterunkom i zespołom poszczególnych podsystemów rozpoznania radioelektronicznego oraz otrzymywanie od nich danych rozpoznawczych;

- kierowanie przegrupowaniem sił i środków batalionu podczas zmiany kolejnych rejonów rozwinięcia;

- wymianę wiadomości z pododdziałem /batalionem/ zakłócenia łączności taktycznej.

Powyższe zadania realizuje się za pomocą sił i środków łączności organicznych pododdziałów łączności oraz środków łączności znajdujących się w wyposażeniu aparatuwni urządzeń rozpoznawczych.

Planowaniem i organizowaniem łączności w batalionie rozpoznania radioelektronicznego zajmuje się szef łączności tego batalionu. Do jego obowiązków należy zorganizowanie łączności włącznie do najniższych pododdziałów i elementów rozpoznawczych organizowanych ze składu batalionu. Niezbędne dane do pracy systemu łączności batalionu otrzymuje on z szefostwa wojsk łączności armii.

W batalionie rozpoznania radioelektronicznego rozwija się jednocześnie dwa węzły łączności, a mianowicie:

- węzeł łączności stanowiska dowodzenia batalionu rozpoznania radioelektronicznego, z którego korzysta przede wszystkim główna część grupy analizy informacji;

- węzeł łączności stanowiska dowodzenia kompanii rozpoznania radiowego UKF i kompanii rozpoznania systemów radiolokacyjnych, z którego korzysta przede wszystkim wysunięta część grupy analizy informacji.

W skład każdego z tych węzłów łączności wchodzi:

- stacja telefoniczna;
- grupa środków radiowych;
- stacja radioliniowa.

Węzeł łączności powinien umożliwiać personelowi grupy analizy informacji, znajdującemu się w wozie sztabowym, bezpośrednie korzystanie ze wszystkich relacji łączności zorganizowanych za pomocą różnych technicznych środków łączności. W tym celu na punktach dowodzenia rozwija się wewnętrzną łączność przewodową według zasad przedstawionych na schematach - załączniki 8 i 9. Łączność tę rozbudowuje się stopniowo, przy czym zakres jej organizacji i kolejność rozwijania poszczególnych kierunków przewodowych ustalają na stałe dowódcy pododdziałów. Rozwijanie polowych linii przewodowych należy do zadań obsługi aparatuwni łączności i urządzeń rozpoznawczych.

Podstawową rolę w dowodzeniu elementami rozpoznania radioelektronicznego batalionu spełniają środki radiowe. Wykorzystuje się je we wszystkich ogniwach kierowania elementami

rozpoznania radioelektronicznego i w każdych warunkach działań batalionu.

Jeden z wariantów organizacji łączności radiowej w batalionie rozpoznania radioelektronicznego przedstawiono na schemacie - załącznik 10.

Oddział rozpoznawczy sztabu armii utrzymuje łączność radiową w zasadzie tylko z główną grupą analizy informacji batalionu rozpoznania radioelektronicznego. Jednakże w określonych sytuacjach może być zorganizowana sieć radiowa szefa oddziału rozpoznawczego sztabu armii, w której jednocześnie zapewnia się łączność z główną i wysuniętą grupą analizy informacji tego batalionu.

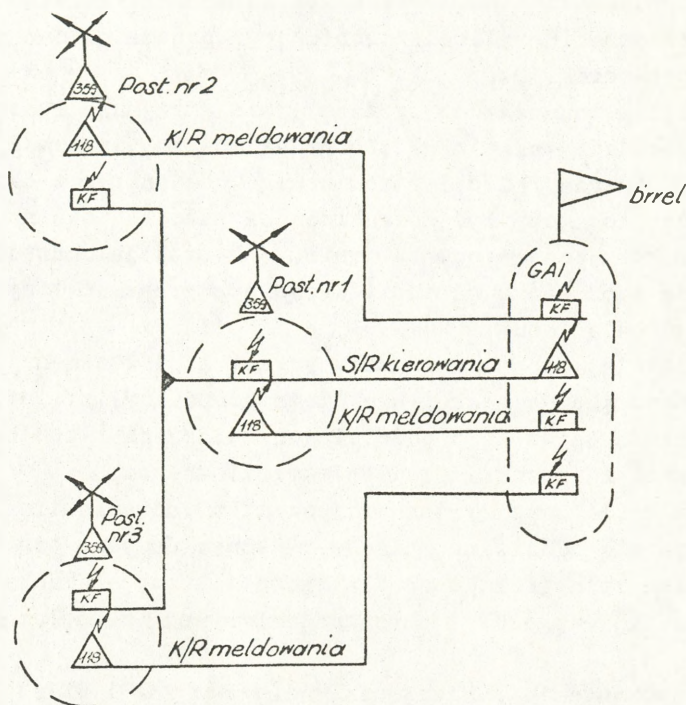
W przedstawionym wariantcie organizacji łączności radiowej, zarówno główna, jak i wysunięta grupa analizy informacji ma zapewnioną łączność w oddzielnych relacjach z podległymi im posterunkami rozpoznania radioelektronicznego.

Dla każdego podsystemu rozpoznania radioelektronicznego organizuje się oddzielne relacje radiowe. Jedynie organizuje się wspólne relacje radiowe dla łączności z posterunkami namierzania radiowego KF i posterunkami stacji radiolokacyjnych ARS-3M.

W podsystemie namierzania radiowego /KF i UKF/ organizuje się odrębne relacje radiowe dla potrzeb kierowania i meldowania. Sieć radiowa kierowania przeznaczona jest do przekazywania zadań do rozpoznania przez grupę analizy informacji. Natomiast w kierunkach radiowych meldowania, poszczególne posterunki przekazują wyniki z rozpoznania do grupy analizy informacji.

W podsystemie rozpoznania stacji radiolokacyjnych /dla stacji typu ARS-3M, RPS-5 itp/, gdzie musi być zapewniona wzajemna słyszalność między stacjami z uwagi na kierowanie ich pracą przez środkowy postereunek, łączność organizuje się bezwzględnie w sieciach radiowych. Dla każdego podsystemu organizuje się jedną wspólną sieć radiową dowodzenia i współdziałania, bądź dwie oddzielne sieci radiowe.

Z posterunkami rozpoznania łączności radioliniowej, łączność organizuje się z zasady w kierunkach radiowych. Lecz w przypadku nie dysponowania dostateczną ilością środków radio -

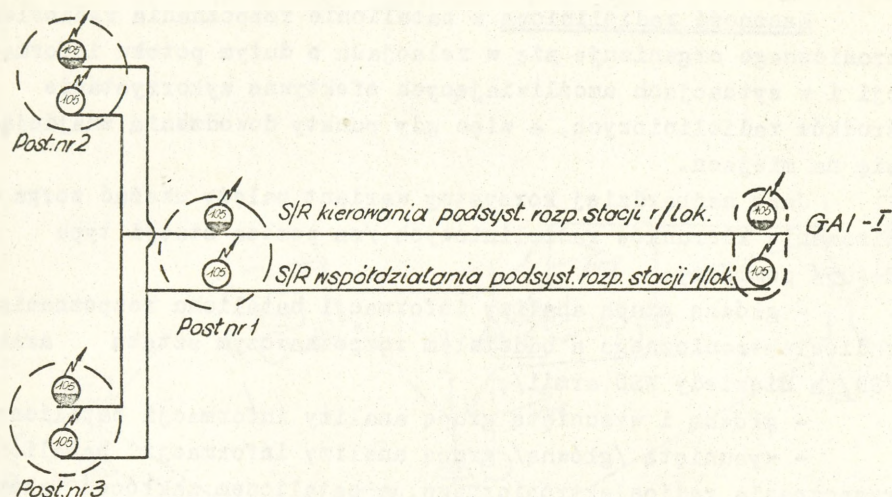

Rys.6. Łączność radiowa podsystemu namierzenia radiowego /wariant/

wych można organizować sieć radiową. Łączność z tymi posterunkami utrzymuje wysunięta lub główna grupa analizy informacji.

W warunkach posiadania ograniczonej ilości środków radiowych, z aparatownikami radioodbiornymi nie organizuje się łączności radiowej, a wymianę informacji z nimi zapewnia się za pomocą łączności przewodowej, rozwiniętej w rejonie rozmieszczenia grupy analizy informacji.

Na okres przegrupowywania pododdziałów batalionu rozpoznania radioelektronicznego organizuje się sieć radiową dowódcy batalionu, w której zapewnia mu się łączność z główną i wysuniętą grupą analizy informacji lub też z podległymi podod -

Rys.7. Łączność radiowa podsystemu rozpoznania stacji radiolokacyjnych /wariant/

działami, rzutem tyłowym batalionu oraz elementami ubezpieczenia kolumny i regulacji ruchu.

Jeśli główna grupa analizy informacji przegrupowuje się w dwóch rzutach do kolejnego rejonu rozmieszczenia, to każdy z rzutów musi dysponować środkami radiowymi zapewniającymi łączność z przełożonym /tj. oddziałem rozpoznawczym sztabu armii/, wysuniętą grupą analizy informacji i podległymi jej elementami rozpoznawczymi.

W batalionie rozpoznania radioelektronicznego stosuje się również łączność radiotelefoniczna. Na stanowiskach dowodzenia głównej i wysuniętej grupy analizy informacji wydziela się radiotelefony do pracy w radiotelefonicznym systemie abonenckim armii. Mogą one służyć do doraźnego nawiązywania bezpośredniej łączności z pododdziałem zakłóceń taktycznych oraz ze sztabami związków i oddziałów, w rejonie których działają, a także podczas przegrupowania batalionu w toku operacji dla

"dowiązywania się" do systemu radioliniowo-przewodowego armii i uzyskiwania połączeń z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii /na SD lub WSD armii/.

Łączność radioliniowa w batalionie rozpoznania radioelektronicznego organizuje się w relacjach o dużym potoku informacji i w sytuacjach umożliwiających efektywne wykorzystanie środków radioliniowych, a więc gdy punkty dowodzenia znajdują się na miejscu.

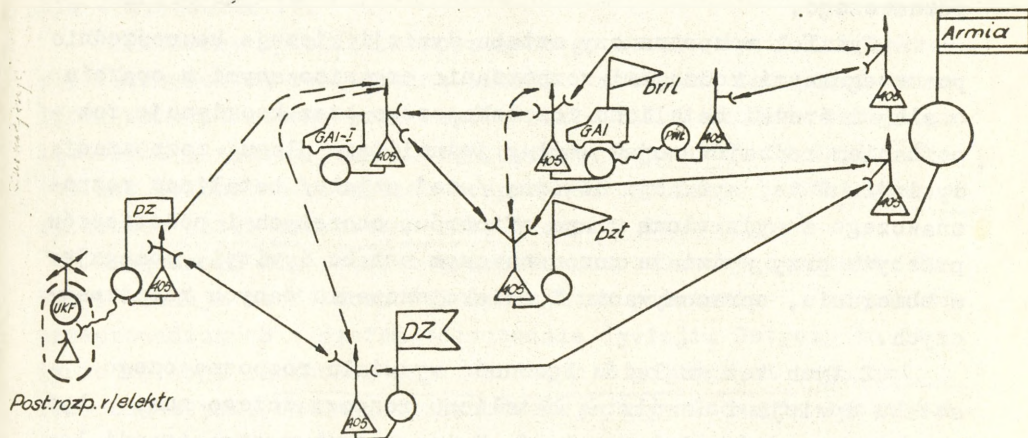
Jako najbardziej korzystny wariant należy uważać zorganizowanie kierunków radioliniowych /za pomocą stacji typu R-405/ pomiędzy:

- główną grupą analizy informacji batalionu rozpoznania radioelektronicznego a oddziałem rozpoznawczym sztabu armii /SD, a niekiedy WSD armii/;
- główną i wysuniętą grupą analizy informacji batalionu;
- wysuniętą /główną/ grupą analizy informacji batalionu rozpoznania radioelektronicznego, a batalionem zakłóceń taktycznych.

Inne rozwiązanie może polegać na zorganizowaniu kierunku radioliniowego między wysuniętą grupą analizy informacji batalionu a plutonem rozpoznania łączności radioliniowej. Ponieważ nie dysponuje się dostateczną ilością stacji, w danym przypadku łączność batalionu rozpoznania radioelektronicznego z batalionem zakłóceń taktycznych zapewnia się poprzez węzeł łączności stanowiska dowodzenia armii.

Wykorzystanie łączności przewodowej przez batalion rozpoznania radioelektronicznego w relacjach dalekosiężnych jest poważnie ograniczone. W rejonie wyjściowym armii do operacji zaczepnej lub też w operacji obronnej mogą niekiedy istnieć sprzyjające warunki do budowania krótkich odcinków polowych linii przewodowych siłami własnymi batalionu od rejonów rozmieszczenia grupy analizy informacji oraz zespołów i posterunków rozpoznania radioelektronicznego do znajdujących się w pobliżu węzłów łączności armii lub podległych jej związków taktycznych czy oddziałów. Poprzez te węzły w ramach ogólnego systemu łączności radioliniowo-przewodowej armii, zespoły i posterunki rozpoznania radioelektronicznego mogą wymieniać informacje z grupą analizy informacji batalionu rozpoznania radioelektroni-

czego, natomiast grupa - z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii. Dotyczy to przede wszystkim przekazywania informacji o charakterze ogólnym i administracyjnym.

Rys.8. Możliwości wykorzystania łączności radioliniowej, radiotelefonicznej i przewodowej przez batalion rozpoznania radioelektronicznego /przykład/

Wymianę dokumentów sztabowych i innej pisemnej korespondencji między batalionem rozpoznania radioelektronicznego a oddziałem rozpoznawczym sztabu armii zapewnia się za pośrednictwem sił i środków wojskowej stacji pocztowej stanowiska dowodzenia armii.

W celu wymiany dokumentów służbowych wewnątrz batalionu rozpoznania radioelektronicznego wykorzystuje się łączników doraźnie wydzielanych z podległych pododdziałów, którym przydziela się odpowiednie środki lokomocji.

II. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU DYWIZJI /DZ, DPanc/

1. Łączność wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji oraz dowództwa batalionu rozpoznawczego

Na szczeblu dywizji należy zapewnić łączność dla wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji i dywizyjnego batalionu rozpoznawczego.

Wydział rozpoznawczy sztabu dywizji kieruje bezpośrednio poszczególnymi rodzajami rozpoznania organizowanymi w oparciu o siły i środki batalionu rozpoznawczego oraz koordynuje rozpoznaniem rodzajów wojsk według jednolitego planu rozpoznania dywizji. W tej sytuacji dowódca /szef sztabu/ batalionu rozpoznawczego z wydzieloną grupą oficerów, chorążych i podoficerów przebywa przy wydziale rozpoznawczym sztabu dywizji, pomagając w zbieraniu, opracowywaniu i selekcjonowaniu danych rozpoznawczych.

Z tych też względów łączność wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji i dowództwa batalionu rozpoznawczego musi być rozpatrywana jako jedna całość. W ten sposób w organizacji łączności rozpoznania dywizji eliminuje się jedno ogniwo, co posiada istotne znaczenie z punktu widzenia skrócenia czasu obiegu informacji z zasadniczym źródłem rozpoznania dywizji.

Potrzeby w zakresie łączności wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji sprowadzają się do zapewnienia wymiany informacji z:

- oddziałem rozpoznawczym sztabu armii;
- szefami rozpoznania podległych oddziałów /pułków/;
- szefami wydziałów rozpoznawczych sąsiednich dywizji;
- wszystkimi wydziałami sztabu dywizji oraz organami rozpoznania rodzajów wojsk /artylerii, inżynierskich, chemicznych/.

Wydziałowi rozpoznawczemu sztabu dywizji zapewnia się również otrzymywanie danych z taktycznego rozpoznania powietrznego i przekazywanych przez załogi śmigłowców rozpoznawczych dywizji.

Dowódcy batalionu rozpoznawczego należy zapewnić łączność

nothing too is possible!

z elementami rozpoznawczymi organizowanymi ze składu batalionu, a mianowicie z grupami specjalnymi, samodzielnyimi patrolami rozpoznawczymi i patrolami rozpoznawczymi, grupą analizy informacji kompanii rozpoznania radioelektronicznego i plutonem /posterunkami/ radiolokacyjnej obserwacji pola walki, a także z odwodem i rzutem tyłowym batalionu.

Powiązania organizacyjne wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji w zakresie obiegu informacji przedstawiono na schemacie - załącznik 11.

Potrzeby wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji w zakresie łączności są realizowane siłami i środkami łączności batalionu rozpoznawczego przy współudziale sił i środków batalionu łączności w ramach jednolitego systemu łączności dywizji. Natomiast dowództwo batalionu rozpoznawczego jest obsługiwane wyłącznie przez organiczne siły i środki łączności.

Łączność dla potrzeb wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji planuje szef łączności dywizji na podstawie uzgodnień przeprowadzonych z szefem rozpoznania dywizji. Dotyczy to jedynie relacji łączności z przełożonym i podległymi organami rozpoznawczymi. Natomiast planowanie i organizowanie łączności dla potrzeb kierowania elementami rozpoznawczymi tworzonymi ze składu batalionu rozpoznawczego dywizji należy do obowiązków szefa łączności tego batalionu. Szef łączności batalionu rozpoznawczego planuje łączność w myśl wytycznych szefa rozpoznania i szefa łączności dywizji oraz dowódcy /szefa sztabu/ batalionu. Niezbędne dane do pracy łączności otrzymuje on z wydziału łączności sztabu dywizji.

Relacje łączności przeznaczone do wyłącznego użytku wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji organizuje się głównie za pomocą środków radiowych. Przykładowa organizacja tej łączności została przedstawiona na schemacie - załącznik 12. W ramach tej łączności uwzględniono równocześnie potrzeby dowódcy batalionu, który ze stanowiska dowodzenia dywizji kieruje podległymi elementami rozpoznawczymi.

Przedstawiona organizacja łączności radiowej zapewnia ciągłość dowodzenia wszystkimi elementami rozpoznawczymi dywizji zarówno ze stanowiska dowodzenia, jak i wysuniętego stanowiska dowodzenia oraz operatywny obieg informacji z oddziałem

rozpoznawczym sztabu armii i szefami rozpoznania podległych oddziałów. W przypadku niedoboru /zniszczenia, uszkodzenia/ środków radiowych, łączność radiową zapewnia się w pierwszej kolejności z elementami rozpoznawczymi działającymi w ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela.

Jeśli wydział rozpoznawczy sztabu dywizji posiada możliwości wymiany informacji z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii i szefami rozpoznania pułków za pomocą środków radiolinowych, wówczas należy z nimi ograniczyć wykorzystywanie środków radiowych.

Stosując odpowiednie typy środków radiowych zapewnia się bezpośrednią łączność między wszystkimi zainteresowanymi korespondentami. Praca w poszczególnych sieciach i kierunkach radiowych jest prowadzona fonem, a za pomocą radiostacji krótkofalowych może również odbywać się kluczem telegraficznym. W celu zapewnienia operatywnej wymiany informacji w poszczególnych relacjach radiowych, stosuje się odpowiednie tabele sygnałowe i kodowe oraz typowe wzory /blankiety/ sformalizowanych dokumentów rozpoznawczych.

W przypadku przebywania szefa rozpoznania dywizji poza stanowiskiem dowodzenia dywizji, powinien znajdować się z nim wóz dowodzenia R-4, którego środki łączności należy wykorzystywać według przykładu przedstawionego na schemacie - załącznik 13. W takiej sytuacji, przy wydziale rozpoznawczym na stanowisku dowodzenia dywizji pozostaje wóz dowodzenia /R-4/ dowódcy batalionu rozpoznawczego.

W celu zapewnienia wymiany informacji pomiędzy oddziałem rozpoznawczym sztabu armii a wydziałami rozpoznawczymi sztabów podległych dywizji /DZ, DPanc/ organizuje się sieć radiową szefa oddziału rozpoznawczego sztabu armii za pomocą krótkofalowych radiostacji średniej mocy /R-118 lub R-140/.

Z szefami rozpoznania podległych pułków /pz,pcz/ łączność zapewnia się w sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji, którą organizuje się za pomocą krótkofalowych radiostacji małej mocy /typu R-130/ lub radiostacji UKF /R-111, R-123/. Jako inny wariant, można organizować jedną sieć radiową szefa rozpoznania dywizji za pomocą radiostacji krótkofalowych, a drugą sieć za pomocą radiostacji UKF, dobierając ich skład korespon-

dentów w zależności od sytuacji i możliwości sprzętowych szefów rozpoznania podległych pułków.

Podczas znajdowania się szefa rozpoznania dywizji poza stanowiskiem dowodzenia dywizji, zapewnia się mu włączenie na stałe lub doraźnie jego radiostacji do sieci radiowych batalionu rozpoznawczego. W takich sytuacjach wskazana jest stała praca radiostacji /typu R-11/ szefa rozpoznania dywizji w sieci radiowej dowódcy batalionu rozpoznawczego, w której on utrzymuje łączność z odwozem i rzutem tyłowym batalionu.

Wymianę informacji rozpoznawczych między wydziałami rozpoznawczymi sąsiednich dywizji zapewnia się w sieci radiowej szefa oddziału rozpoznawczego sztabu armii lub w sieci radiowej współdziałania armii, bądź też przez wzajemne doraźne włączanie radiostacji do sieci radiowej szefa rozpoznania sąsiedniej dywizji.

Dla potrzeb dowódcy batalionu rozpoznawczego organizuje się:

1 - sieć radiową kierowania rozpoznaniem ogólnowojskowym dywizji, w której utrzymuje się łączność z dowódcami samodzielnych patroli rozpoznawczych i patroli rozpoznawczych dywizji za pomocą krótkofalowych radiostacji małej mocy /typu R-130/;

2 - sieć radiową kierowania radiolokacyjną obserwacją pola walki dywizji, w której utrzymuje się łączność za pomocą radiostacji UKF /R-123/ z dowódcą plutonu radiolokacyjnej obserwacji pola walki z poszczególnymi posterunkami ze składu tego plutonu;

3 - kierunek radiowy kierowania rozpoznaniem radioelektronicznym dywizji, na którym utrzymuje się łączność za pomocą radiostacji UKF /R-111, R-107/ z grupą analizy informacji kompanii rozpoznania radioelektronicznego;

4 - sieć radiową dowódcy batalionu rozpoznawczego, w której utrzymuje się łączność z szefem sztabu znajdującym się w rejonie rozmieszczenia odwozu batalionu, dowódcą kompanii rozpoznania radioelektronicznego, dowódcą plutonu radiolokacyjnej obserwacji pola walki /w razie potrzeby/, grupą nadajników pracujących z grupami specjalnymi /jeśli są nierozmieszczone wspólnie z odwozem batalionu/ i rzutem tyłowym batalionu / w czasie

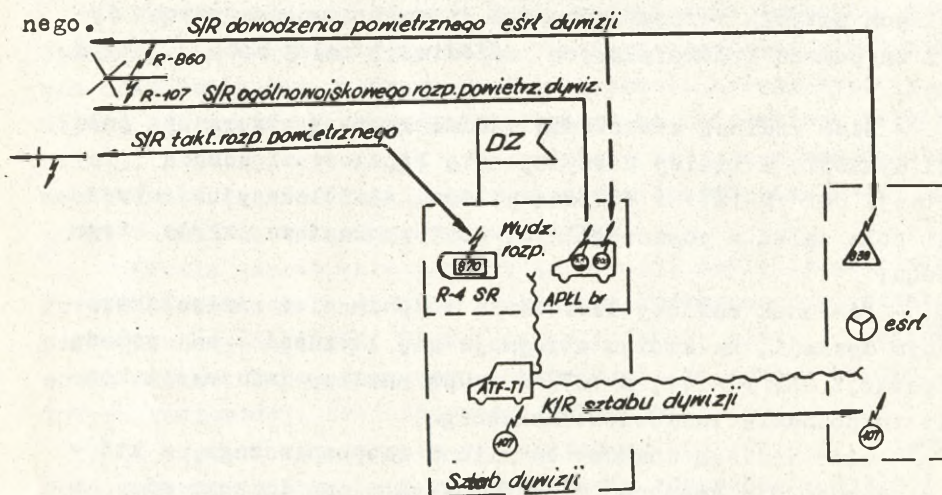
przegrupowań do kolejnych rejonów rozmieszczenia/.

Łączność z grupami specjalnymi dywizji organizuje się według zasad podanych w następnym podrozdziale.

W rzucie tyłowym batalionu rozpoznawczego wydziela się radiostacje UKF /R-107/ do pracy w sieci radiowej zastępcy dowódcy dywizji ds. techniki i zaopatrzenia.

Działalnością rozpoznawczą eskadry śmigłowców dywizji kieruje wydział rozpoznawczy za pośrednictwem przedstawiciela tej eskadry przebywającego przy sztabie dywizji. Ze śmigłowcami prowadzącymi rozpoznanie, łączność utrzymuje się z lądowiska eskadry za pomocą radiostacji typu lotniczego. Bezpośredni odbiór przez wydział rozpoznawczy sztabu dywizji danych rozpoznawczych ze śmigłowców jest możliwy w przypadku zamontowania radiostacji typu ogólnowojskowego /R-107/ na pokładzie śmigłowców.

Odbiór danych z lotnictwa rozpoznawczego zapewnia się przez wydzielenie odbiornika radiowego typu R-870 lub R-871 z wozu dowodzenia R-4 szefa rozpoznania /lub dowódcy batalionu/ do nasłuchu w sieci radiowej taktycznego rozpoznania powietrznego.

Rys.9. Łączność radiowa rozpoznania powietrznego na szczeblu dywizji /przykład/

X uzupełnić według swojego

Na stanowisku dowodzenia dywizji /w sprzyjających warunkach również na WSD/ instaluje się abonenckie aparaty telefoniczne podłączone liniami przewodowymi do centrali telefonicznej węzła łączności danego punktu dowodzenia /patrz - załącznik 14/. Przez tę centralę, wydział rozpoznawczy może uzyskać dalekosiężne połączenia telefoniczne za pomocą środków radioliniowych lub przewodowych /o ile łączność przewodowa jest organizowana/ z oddziałem rozpoznawczym sztabu armii, szefami rozpoznania podległych pułków, wydziałami rozpoznawczymi sztabów sąsiednich dywizji, lądowiskiem eskadry śmigłowców dywizji, wysuniętym i tyłowym stanowiskiem dowodzenia dywizji itp.

W ramach wewnętrznej łączności telefonicznej stanowiska dowodzenia dywizji, wydział rozpoznawczy może porozumiewać się z dowódcą i szefem sztabu dywizji, wydziałami sztabu dywizji oraz szefami rodzajów wojsk i służb, którzy kierują specjalistycznymi elementami rozpoznawczymi.

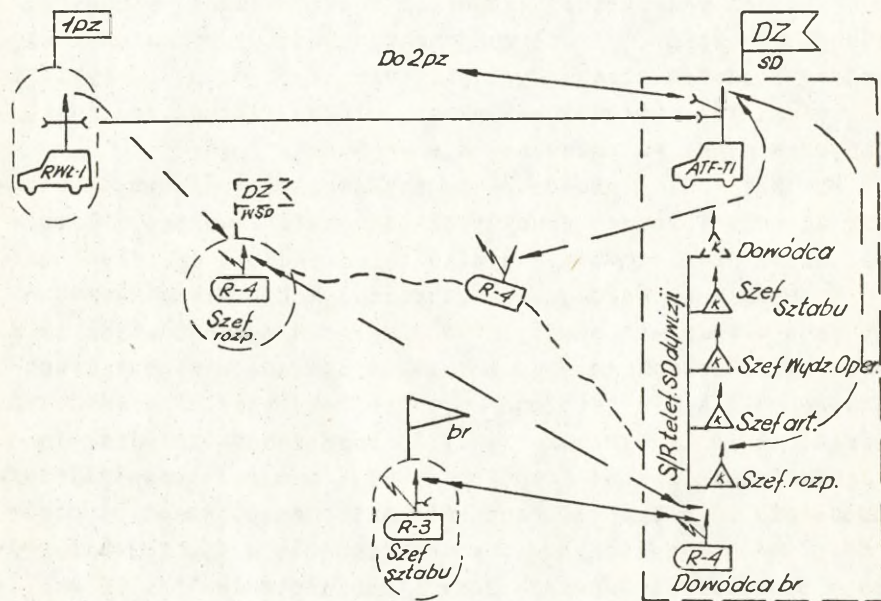
Przekazywanie informacji w kanałach telegraficznych odbywa się za pośrednictwem ekspedycji telegraficznej węzła łączności stanowiska dowodzenia dywizji.

W rejonie wyjściowym do natarcia i w końcu każdego dnia walki oraz w obronie, między stanowiskiem dowodzenia dywizji a rejonem ześrodkowania odvodu i rzutu tyłowego batalionu rozpoznawczego może być zapewniona łączność na kierunku przewodowym lub ewentualnie na kierunku radioliniowym /wykorzystując stację radioliniową z wozu dowodzenia R-3 szefa sztabu batalionu/. Jednocześnie mogą być budowane kierunki przewodowe od stanowiska dowodzenia batalionu do znajdujących się w tym rejonie podległych pododdziałów /patrz: schemat - załącznik 15/.

W celu zapewnienia łączności radiotelefonicznej w systemie abonenckim dywizji, na stanowisku dowodzenia batalionu rozpoznawczego /rozwinęty w rejonie rozmieszczenia odvodu i rzutu tyłowego batalionu/ wydzielona jest radiotelefon z wozu dowodzenia R-3 /lub R-4/. Na częstotliwość tego radiotelefonu może doraźnie włączać się szef rozpoznania dywizji /lub dowódca batalionu/ za pomocą radiotelefonu znajdującego się w jego wozie dowodzenia.

Radiotelefon szefa rozpoznania dywizji pracuje z zasady stale w sieci radiotelefonicznej stanowiska dowodzenia dywizji,

zapewniając mu łączność z dowódcą i szefem sztabu dywizji, szefem wydziału operacyjnego, szefem artylerii itp. W przypadku wyjazdu szefa rozpoznania dywizji do podległych oddziałów i pododdziałów dywizji, można uruchamiać dupleksowy kierunek radiotelefoniczny między nim a wydziałem rozpoznawczym pozostającym na stanowisku dowodzenia dywizji /do tego celu wykorzystując radiotelefon z wozu dowodzenia dowódcy batalionu/.

Rys.10. Możliwości wykorzystania łączności radiotelefonicznej przez szefa rozpoznania dywizji i dowódcę batalionu rozpoznawczego /wariant/

Wymiana pisemnych dokumentów bojowych między wydziałem rozpoznawczym sztabu dywizji a oddziałem rozpoznawczym sztabu armii, podległym batalionem rozpoznawczym, szefami rozpoznania pułków oraz z innymi zainteresowanymi organami rozpoznawczymi odbywa się za pośrednictwem wojskowej stacji pocztowej dywizji.

W sporadycznych wypadkach do przekazania bardzo pilnych pisemnych dokumentów, mogą być wydzielani oficerowie łącznikowi, łącznicy i środki transportowe z pododdziałów batalionu rozpoznawczego na podstawie decyzji szefa rozpoznania dywizji, dowódcy batalionu rozpoznawczego lub zainteresowanych dowódców podległych pododdziałów.

2. Łączność elementów rozpoznania ogólnowojskowego

Łączność pomiędzy dowódcą batalionu rozpoznawczego a dowódcami samodzielnych patroli rozpoznawczych i patroli rozpoznawczych zapewnia się w sieci radiowej kierowania rozpoznaniem ogólnowojskowym dywizji za pomocą krótkofalowych radiostacji typu R-130. Jeśli względy taktyczne lub możliwości sprzętowe wymagają, to radiostacje dowódców tych patroli mogą pracować w sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji.

W celu zapewnienia dowodzenia pododdziałami wchodzącymi w skład samodzielnego patrolu rozpoznawczego lub patrolu rozpoznawczego dywizji organizuje się sieć radiową dowódcy tego patrolu za pomocą pokładowych radiostacji UKF /typu R-123, R-113/. W skład takiej sieci wchodzi radiostacje z wozów dowodzenia dowódców pododdziałów oraz radiostacje wszystkich wozów bojowych /transporterów opancerzonych, czołgów/. W sieci tej również pracują radiostacje patroli rozpoznania inżynierskiego, artyleryjskiego itp. /jeśli wchodzi w skład danego patrolu i dysponują odpowiednimi radiostacjami. Do ww. sieci może włączać się doraźnie lub na stałe radiostacja dowódcy batalionu rozpoznawczego, a nawet szefa rozpoznania dywizji. Ze względu na dużą ilość korespondentów w tej sieci, musi być ustalona i zachowana odpowiednia dyscyplina pracy podległych radiostacji na nadawanie.

Na czas ewentualnego spieszenia się zwiadowców z transporterów opancerzonych, dla potrzeb SPR lub PR organizuje się łączność również za pomocą przenośnych radiostacji UKF /typu R-126/. W samodzielnym patrolu rozpoznawczym może być zorganizowana jedna sieć radiowa, w której zapewnia się łączność ze wszystkimi drużynami, bądź też organizuje się oddzielne sieci radiowe dla poszczególnych patroli wchodzących w skład danego samodzielnego patrolu rozpoznawczego.

Okresową wymianę informacji między dowódcą SPR /lub PR/ dywizji a elementami rozpoznawczymi pułku, w pasie którego działa dany patrol, zapewnia się przez doraźne włączenie radiostacji dowódcy SPR /PR/ dywizji do sieci radiowej szefa rozpoznania zainteresowanego pułku.

W szczególnych przypadkach, w samodzielnym patrolu rozpoznawczym lub patrolu rozpoznawczym dywizji może być wydzielany odbiornik radiowy typu lotniczego /R-870 lub R-871/ do prowadzenia stałego nasłuchu w sieci radiowej taktycznego rozpoznania powietrznego.

Jeden z wariantów organizacji łączności radiowej w samodzielnym patrolu rozpoznawczym dywizji przedstawiono na schemacie - załącznik 16.

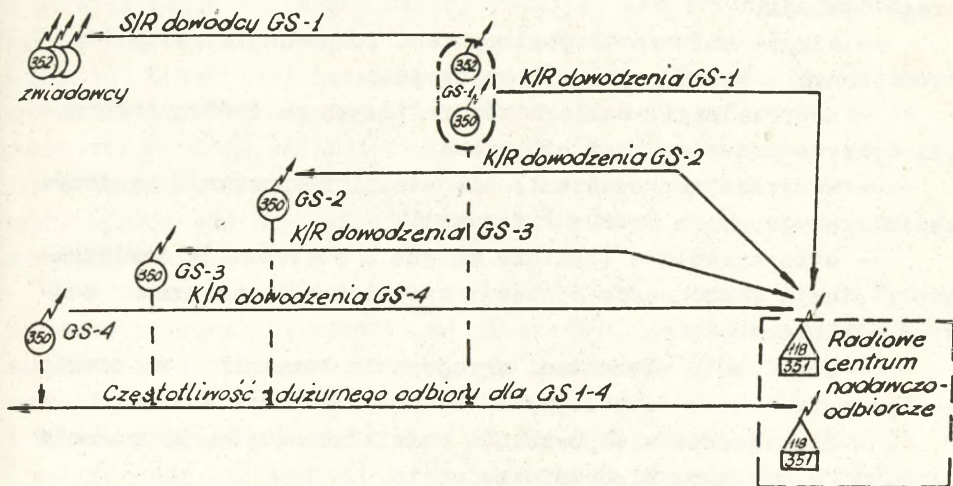
3. Łączność rozpoznania specjalnego

Dla zapewnienia łączności radiowej z grupami specjalnymi dywizji organizuje się radiowe centrum odbiorczo-nadawcze, wyposażone w krótkofalowe radiostacje średniej mocy /typu R-118R/. Centrum to rozmieszcza się 2-3 km od stanowiska dowodzenia dywizji, najczęściej w rejonie ześrodkowania odvodu i rzutu tyłowego batalionu rozpoznawczego. Między centrum odbiorczo-nadawczym, a wydziałem rozpoznawczym rozmieszczonym na SD dywizji zapewnia się łączność na kierunku przewodowym lub kierunku /za pomocą rst. UKF/.

Z działającymi grupami specjalnymi wyposażonymi w radiostacje krótkofalowe małej mocy typu R-350, R-350 M, R-354 /z każdą z grup/ - utrzymuje się łączność na oddzielnych kierunkach radiowych według ustalonych seansów pracy. Każdej grupie wyznacza się po 2-3 seanse pracy na dobę.

W celu zapewnienia grupom specjalnym możliwości przekazywania pilnych informacji w dowolnym czasie, to jest poza ustalonymi seansami pracy, dla wszystkich grup w radiowym centrum odbiorczo-nadawczym wydzielona jest odbiornik radiowy, na którym prowadzi się ciągły, całodobowy nasłuch na częstotliwości dyżurnego odbioru. Na tę częstotliwość /w razie potrzeby/ włączają się poszczególne grupy.

Dla zapewnienia łączności między dowódcą grupy specjalnej a podległymi podgrupami /pojedynczymi zwiadowcami/, grupę

Rys.11. Łączność radiowa rozpoznania specjalnego dywizji

wyposaża się w kilka przenośnych radiostacji ultrakrótkofalowych typu R-352. Dla każdej grupy organizuje się oddzielną sieć radiową, którą uruchamia się tylko w określonych sytuacjach działania tej grupy.

4. Łączność rozpoznania radioelektronicznego

Kierowanie pracą poszczególnych elementów rozpoznania radioelektronicznego w działaniach bojowych dywizji zmechanizowanej /pancernej/ jest realizowane przez grupę analizy informacji /GAI/ znajdującą się na stanowisku dowodzenia kompanii rozpoznania radioelektronicznego. Stanowisko dowodzenia tej kompanii rozmieszcza się w centrum ugrupowania bojowego, przy którym rozwija się zazwyczaj środkowy posterunek rozpoznania radioelektronicznego.

Łączność organizowana dla potrzeb grupy analizy informacji kompanii rozpoznania radioelektronicznego dywizji powinna zapewnić:

- stałą wymianę informacji z wydziałem rozpoznawczym sztabu dywizji oraz z dowódcą /sztabem/ batalionu rozpoznawczego dywizji;

- ciągłe kierowanie posterunkami rozpoznania radioelektronicznego w każdej sytuacji bojowej;

- naprowadzanie namierników radiowych na źródła informacji wykryte przez centrum odbiorcze;

- wzajemne naprowadzanie się stacji rozpoznania systemów radiolokacyjnych na źródła informacji;

- otrzymywanie w terminie danych z posterunków namierzania i stacji rozpoznania systemów radiolokacyjnych oraz centrum odbiorczego;

- dowodzenie elementami ugrupowania kompanii w czasie ich przegrupowania do kolejnych rejonów rozmieszczenia;

- uprzedzenie w odpowiednim czasie elementów ugrupowania kompanii o grożącym niebezpieczeństwie.

Powyższe potrzeby w zakresie łączności realizuje się głównie za pomocą ultrakrótkofalowych środków radiowych. Łączność tę organizuje się według zasad przedstawionych na schemacie - załącznik 17.

W sieciach radiowych kierowania poszczególnymi podsystemami rozpoznania radioelektronicznego zapewnia się wymianę informacji nie tylko między główną radiostacją sieci /tj.GAI/, a radiostacjami podległymi, ale również między radiostacjami poszczególnych posterunków rozpoznania radioelektronicznego wchodzących w skład określonych sieci radiowych.

W przypadku niedysponowania dostateczną ilością środków radiowych, nie organizuje się sieci radiowej kierowania podsystemem przechwytywania radiowego. W takiej sytuacji, z aparatami radioodbiorczymi rozmieszczonymi w rejonie stanowiska dowodzenia kompanii rozpoznania radioelektronicznego łączność zapewnia się za pomocą środków przewodowych.

Z posterunkami radiolokacyjnymi do rozpoznania i obserwacji pola walki organizuje się oddzielną sieć radiową kierowania radiolokacyjną obserwacją pola walki. Główną radiostacją tej sieci radiowej jest radiostacja dowódcy batalionu rozpoznawczego, rozmieszczana na stanowisku dowodzenia dywizji.

W rejonie stanowiska dowodzenia kompanii rozpoznania ra-

dioelektronicznego, przy którym rozmieszcza się również środkowy posterunek rozpoznania radioelektronicznego tej kompanii, w sprzyjających warunkach należy rozwijać wewnętrzną łączność przewodową, według zasad przedstawionych na schemacie - załącznik 18. Dzięki tej łączności, grupa analizy informacji ma możliwość ewentualnego wykorzystywania środków radiowych posterunku rozpoznania radioelektronicznego rozmieszczonego w rejonie stanowiska dowodzenia kompanii. Budową kierunków przewodowych zajmują się obsługi aparatowni łączności i urządzeń rozpoznawczych.

W rejonie wyjściowym do natarcia oraz w obronie, może być budowany kierunek przewodowy od stanowiska dowodzenia kompanii rozpoznania radioelektronicznego do rozmieszczonego w pobliżu węzła łączności dywizji, pułku lub batalionu. Przez te węzły w ramach systemu łączności radiolinijowej i przewodowej dywizji i pułków mogą być wymieniane informacje /o charakterze ogólnym i administracyjnym/ między kompanią rozpoznania radioelektronicznego a wydziałem rozpoznawczym sztabu dywizji.

III. ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI DLA POTRZEB ROZPOZNANIA NA SZCZEBLU PUŁKU /pz,poz/

1. Łączność szefa rozpoznania pułku

Szefowi rozpoznania pułku należy zapewnić wymianę informacji z:

- wydziałem rozpoznawczym /szefem rozpoznania/ sztabu dywizji;

- elementami rozpoznawczymi organizowanymi siłami etatowej kompanii rozpoznawczej;

- elementami rozpoznawczymi wydzielonymi ze składu batalionów piechoty zmotoryzowanej /kompanii czołgów/;

- szefami rozpoznania sąsiednich pułków.

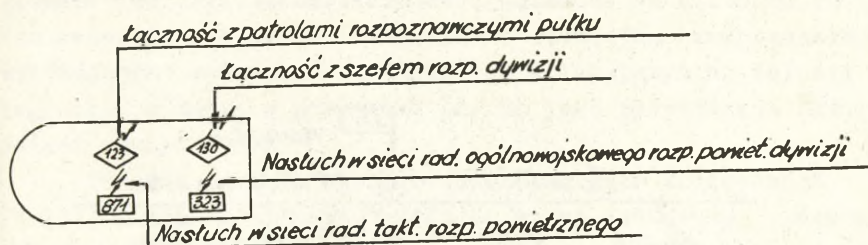
Ponadto należy mu zapewnić otrzymywanie danych z taktycznego rozpoznania powietrznego.

Łączność dla potrzeb szefa rozpoznania pułku i kompanii rozpoznawczej pułku jest planowana i organizowana przez szefa łączności pułku zmechanizowanego /czołgów/. Wszystkie dane dotyczące tej łączności ujmują się w planie łączności pułku, a ponadto szef rozpoznania pułku niezbędne dane w tym zakresie uwidacznia na swojej mapie.

W celu zapewnienia łączności szefowi rozpoznania pułku wykorzystuje się środki radiowe z wozu dowodzenia typu R-5, wydzielonego z kompanii łączności pułku. Kompania rozpoznawcza pułku dysponuje etatowymi siłami i środkami łączności, które w razie potrzeby mogą być wykorzystywane przez szefa rozpoznania pułku.

Łączność dla wyłącznych potrzeb rozpoznania na szczeblu pułku jest organizowana jedynie za pomocą środków radiowych, które wykorzystuje się we wszystkich działaniach bojowych. Jeden z wariantów organizacji łączności radiowej dla potrzeb rozpoznania na szczeblu pułku zmechanizowanego /czołgów/ został przedstawiony na schemacie - załącznik 19.

Na podstawie zarządzenia łączności sztabu dywizji, szef rozpoznania pułku jest korespondentem sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji. W sieci tej zapewnia się wymianę informacji z szefem rozpoznania i wydziałem rozpoznawczym sztabu dywizji

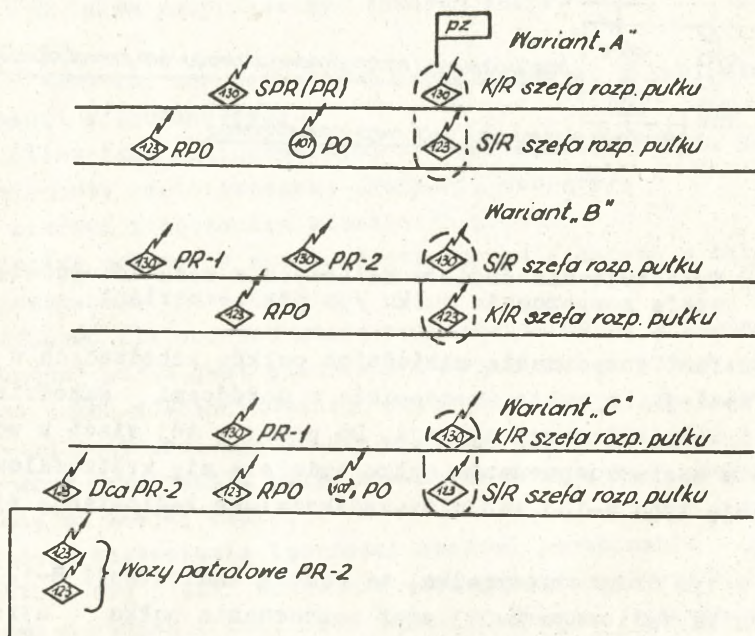
Rys.12. Wykorzystanie środków radiowych z wozu dowodzenia R-5 szefa rozpoznania pułku /pz,pcz/ - wariant

oraz szefami rozpoznania sąsiednich pułków wchodzących w skład danej dywizji, a także ewentualnie z dowódcami samodzielnych patroli rozpoznawczych dywizji. Do pracy w tej sieci z wozu dowodzenia szefa rozpoznania pułku wydziela się krótkofalową radiostację typu R-130 lub ultrakrótkofalową radiostację typu R-123.

W tym drugim przypadku, za pomocą radiostacji R-123 i odbiornika radiowego R-323 szef rozpoznania pułku utrzymuje łączność w dwóch sieciach radiowych: w sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji i w sieci radiowej szefa rozpoznania pułku. W związku z tym, jeśli przekazuje się dane do wydziału rozpoznawczego sztabu dywizji, wówczas do pracy w sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji włącza się radiostację R-123, a do sieci radiowej szefa rozpoznania pułku - odbiornik radiowy R-323. Natomiast jeśli prowadzi się korespondencję na nadawanie w sieci radiowej szefa rozpoznania pułku, wówczas wymienione środki radiowe wykorzystuje się w odwrotnej kolejności.

O ile w sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji, której korespondentami są szefowie rozpoznania pułków, nie pracują radiostacje dywizyjnych samodzielnych patroli rozpoznawczych, a na szczeblu pułku zachodzi konieczność uzyskiwania informacji bezpośrednio od SPR dywizji, działającego w pasie natarcia

danego pułku, wówczas należy zapewnić doraźne włączenie się radiostacji szefa rozpoznania pułku do odpowiedniej sieci radiowej szefa rozpoznania dywizji lub dowódcy odpowiedniego SPR.

Rys.13. Możliwości zapewnienia łączności radiowej szefowi rozpoznania pułku z podległymi elementami rozpoznawczymi /trzy warianty/

Sposób zapewnienia łączności pomiędzy szefem rozpoznania pułku a samodzielnym patrolem rozpoznawczym, patrolami rozpoznawczymi i posterunkami rozpoznawczymi, włącznie ruchomymi posterunkami rozpoznawczymi/ zależy od ilości zorganizowanych elementów rozpoznawczych, ich składu i zadania oraz rejonów działań. Najczęściej organizuje się jedną sieć lub kierunek ra-

diowy za pomocą krótkofalowej radiostacji typu R-130 oraz jedną sieć lub kierunek radiowy za pomocą radiostacji UKF typu R-123 /R-107/. Do zapewnienia łączności z samodzielnym patrolom rozpoznawczym i patrolami rozpoznawczymi należy wykorzystywać głównie radiostacje krótkofalowe. Łączność na kierunku radio - wym zapewnia się przede wszystkim z elementem rozpoznawczym wykonującym zasadnicze zadanie lub działającym na dalszej odległości, a także w przypadku gdy to jest podyktowane możliwościami sprzętowymi.

Ponadto zakłada się doraźnie włączenie radiostacji /R-123/ szefa rozpoznania pułku do sieci radiowych dowódców SPR /lub PR/ pułku.

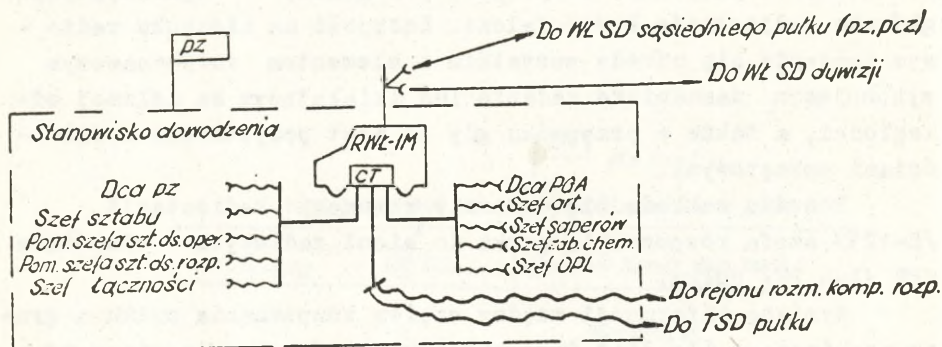
Wymianę informacji między szefem rozpoznania pułku a grupą wypadową /o ile jest taka organizowana/ zapewnia się z reguły na kierunku radiowym przy pomocy przenośnych radiostacji ultrakrótkofalowych /R-107/.

Informacje rozpoznawcze uzyskiwane przez ruchome postę - runki obserwacyjne i bojowe patrole rozpoznawcze batalionów piechoty są przekazywane do sztabu pułku za pośrednictwem do - wódców tych batalionów. W razie konieczności przyspieszenia otrzymywania tych danych, szef rozpoznania pułku może doraźnie włączać swoją radiostację UKF /R-123, R-107/ do sieci radio - wych odnośnych dowódców batalionów, w których utrzymywana jest łączność z tymi posterunkami i patrolami. W tym celu ob - sługa wozu dowodzenia szefa rozpoznania pułku powinna posiadać dane radiowe sieci poszczególnych batalionów piechoty, nato - miast dowódcy odnośnych BPR i RPO muszą znać kryptonim radio - stacji szefa rozpoznania pułku.

Wymianę danych rozpoznawczych między sąsiednimi pułkami wchodzącymi w skład różnych dywizji zapewnia się przez wzajem - ne włączanie się radiostacji do sieci radiowych szefów rozpo - znania zainteresowanych pułków.

Z wozu dowodzenia szefa rozpoznania pułku wydziela się odbiornik radiowy typu lotniczego /R-870 lub R-871/ do prowa - dzenia stałego nasłuchu w sieci radiowej taktycznego rozpozna - nia powietrznego.

Niezależnie od zorganizowanej łączności radiowej rozpo - znania, szef rozpoznania pułku korzysta ze środków i relacji

Rys.14. Możliwości wykorzystania łączności radiolinowej i przewodowej przez szefa rozpoznania pułku /przykład/

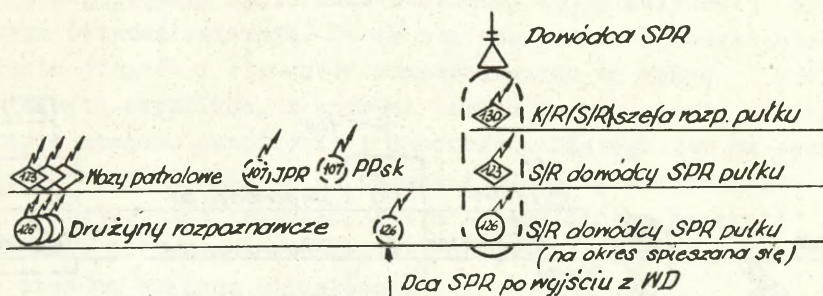
Łączności dowódcy i sztabu pułku w celu wymiany informacji z wydziałem rozpoznawczym sztabu dywizji, szefami rozpoznania sąsiednich pułków oraz z dowódcami batalionów piechoty.

2. Łączność pułkowych elementów rozpoznania ogólnowojskowego

Dowódcy samodzielnych patroli rozpoznawczych i patroli rozpoznawczych wydzielają radiostacje /R-130 lub R-123/ do pracy w sieci /kierunku/ radiowej szefa rozpoznania pułku.

Dla każdego samodzielnego patrolu rozpoznawczego /lub patrolu rozpoznawczego/ organizuje się oddzielną sieć radiową przy wykorzystaniu pokładowych radiostacji UKP /typu R-123, R-113/. W skład sieci radiowej wchodzi radiostacje wszystkich wozów bojowych odnośnego patrolu oraz radiostacja z wozu dowodzenia dowódcy SPR /PR/.

O ile do składu samodzielnego patrolu rozpoznawczego włączone zostały jako wzmocnienie pododdziały ogólnowojskowe lub patrole rozpoznawcze rodzajów wojsk /inżynieryjnych, rozpoznania skażeń itp/, wówczas utrzymują one łączność z dowódcą danego SPR w wymienionej sieci radiowej.

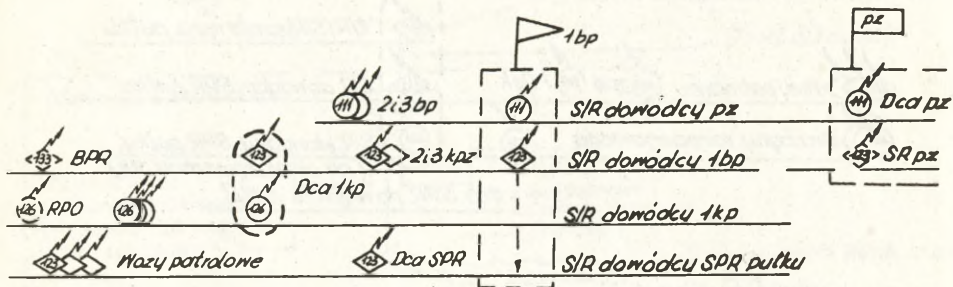

Rys.15. Łączność radiowa samodzielnego patrolu rozpoznawczego pułku /wariant/

W wypadku konieczności spieszenia się załóg /drużyn rozpoznawczych/ z wozów bojowych, dowódca SPR /PR/ zapewnia się łączność z nimi za pomocą przenośnych radiostacji R-126. W tym celu organizuje się drugą sieć radiową dowódcy SPR /PR/. Uru - chomienie tej sieci odbywa się na sygnał przekazany w sieci ra - diowej dowódcy SPR, zorganizowanej za pomocą pokładowych ra - diostacji UKF.

3. Łączność z ogólnowojskowymi elementami rozpoznania batalionu

Elementy rozpoznawcze batalionu piechoty, takie jak po - sterunki obserwacyjne lub bojowe patrole rozpoznawcze prowa - dzą rozpoznanie sposobem obserwacji, działając bezpośrednio w szykach bojowych pododdziałów piechoty /czołgów/. W tych wa - runkach, łączność z elementami rozpoznawczymi batalionu pie - choty zapewnia się w sieci radiowej dowodzenia dowódcy bata - lionu organizowanej za pomocą pokładowych radiostacji UKF /R-113, R-123/. W sieci tej pracują również radiostacje dowódców kompanii, co umożliwia im otrzymywanie danych o nieprzyja - cielu bezpośrednio od tych elementów.

Rys.16. Możliwości wykorzystania środków radiowych dla zapewnienia łączności z ogólnowojskowymi elementami rozpoznania na szczeblu batalionu piechoty /wariant/

Jeśli zakłada się działanie określonego batalionowego elementu rozpoznawczego /np. posterunku obserwacyjnego/ w szyku pieszym, wówczas dowódca batalionu utrzymuje z nim łączność poprzez dowódcę kompanii piechoty. Przenośna radiostacja UKF /typu R-126/ danego elementu rozpoznawczego pracuje w sieci radiowej dowódcy kompanii piechoty.

W przypadku potrzeby odbioru danych rozpoznawczych od SPR pułku działającego w pasie natarcia danego batalionu piechoty, zainteresowany dowódca batalionu może swoją pokładową radiostacją UKF włączać się doraźnie do sieci radiowej dowódcy tego SPR.

Z A K O Ń C Z E N I E

Doświadczenia wyniesione z drugiej wojny światowej oraz praktyka ćwiczeń wskazują, że na skuteczność i operatywność działania organów i elementów rozpoznawczych ma wpływ wiele różnorodnych czynników, z których bardzo istotne jest sprawne działanie systemu dowodzenia i łączności. Dlatego też na ewentualnym przyszłym polu walki organa i elementy rozpoznawcze muszą posiadać taką łączność, która byłaby zdolna zapewnić przesyłanie informacji o wymaganej objętości, szybko i bez opóźnień oraz na znaczne odległości.

Zapewnienie niezawodnej łączności dla potrzeb organów i elementów rozpoznawczych jest problemem złożonym i trudnym, lecz możliwym do zrealizowania. Sprawność działania tej łączności zależy od wielu czynników, a zwłaszcza od:

- odpowiednich sposobów organizacji łączności zastosowanych zgodnie z potrzebami kierowania rozpoznaniem i warunkami działania poszczególnych elementów rozpoznawczych;

- stosowania odpowiednich przedsięwzięć organizacyjno-eksploatacyjnych zapewniających dogodne warunki działania poszczególnych środków łączności;

- zabezpieczenia pracy środków łączności przed oddziaływaniem ze strony nieprzyjaciela;

- znajomości aktualnego systemu łączności oraz umiejętności właściwego wykorzystania środków łączności przez oficerów organów i elementów rozpoznawczych.

Podczas organizowania rozpoznania oraz w procesie kierowania jego realizacją należy pamiętać o tym, że poszczególne środki łączności posiadają określone możliwości, które muszą być brane pod uwagę. Dotyczy to przede wszystkim zasięgu środków łączności, ich rodzajów pracy i możliwości eksploatacyjnych, wrażliwości na oddziaływanie nieprzyjaciela itp.

W praktycznej działalności należy stale poszukiwać i dokonywać usprawnień w dziedzinie organizacji łączności dla potrzeb organów i elementów rozpoznawczych oraz stosować takie zabiegi, które są najbardziej efektywne w określonej sytuacji. Niezbędne jest również stałe podnoszenie kwalifikacji oficerów organów i jednostek rozpoznawczych w zakresie umiejętności kie-

rowania rozpoznaniem za pomocą technicznych środków łączności.

Wzrastające znaczenie informacji o nieprzyjacielu narzuca potrzebę włączenia organów i elementów rozpoznawczych w zautomatyzowany system dowodzenia wojskami, a nawet kształtuje się pogląd, że techniczne środki dowodzenia rozpoznaniem powinny być od razu środkami bezpośredniego rozpoznania i stanowić pod tym względem tzw. "agregaty rozpoznawcze". Obecnie per -spektywy rozwoju techniki w zakresie radioelektroniki pozwalają żywić uzasadnione nadzieje na to, że wspomniane urządzenia będą mogły być zastosowane w niedalekiej przyszłości. Jednakże działalności ludzkiej nie można w pełni zautomatyzować, więc decydującą rolę w kierowaniu rozpoznaniem będzie nadal odgrywał człowiek, którego poziom wiedzy ogólnowojskowej i technicznej - w tym także z zakresu łączności - ma w tym aspekcie istotne znaczenie.

BIBLIOGRAFIA:

1. Instrukcja: "Organizacja i prowadzenie rozpoznania na szczeblach taktycznych". Wyd. Szt.Gen. 582/71.
2. Podręcznik łącznościowca. Cz.XII "Organizacja łączności na szczeblach taktycznych". Wyd. MON 358/68.
3. Praca dyplomowa: "Organizacja łączności dla celów rozpoznania na szczeblu taktycznym". Wyd. ASG 1971 r.
4. Praca dyplomowa: "Organizacja łączności dla potrzeb rozpoznania na szczeblu armii w operacji zaczepnej". Wyd. ASG 1972 r.
5. Biuletyn Informacyjny 4/94/1969 r.
6. Skrypt: "Jednolity system rozpoznania w operacji zaczepnej armii". Wyd. ASG 1973 r.
7. Skrypt: "Ogólne zasady rozpoznania radioelektronicznego w natarciu dywizji i armii". Wyd. ASG 1973 r.
8. Skrypt: "Organizacja, wyposażenie i możliwości pododdziałów rozpoznawczych pułku, dywizji i armii". Wyd. ASG 1971 r.
9. Podręcznik: "Organizacja łączności armii w podstawowych rodzajach operacji". Wyd. ASG 1970 r.

Wykonano w 50 egz.

Egz.nr 1-50 bibli.tajna

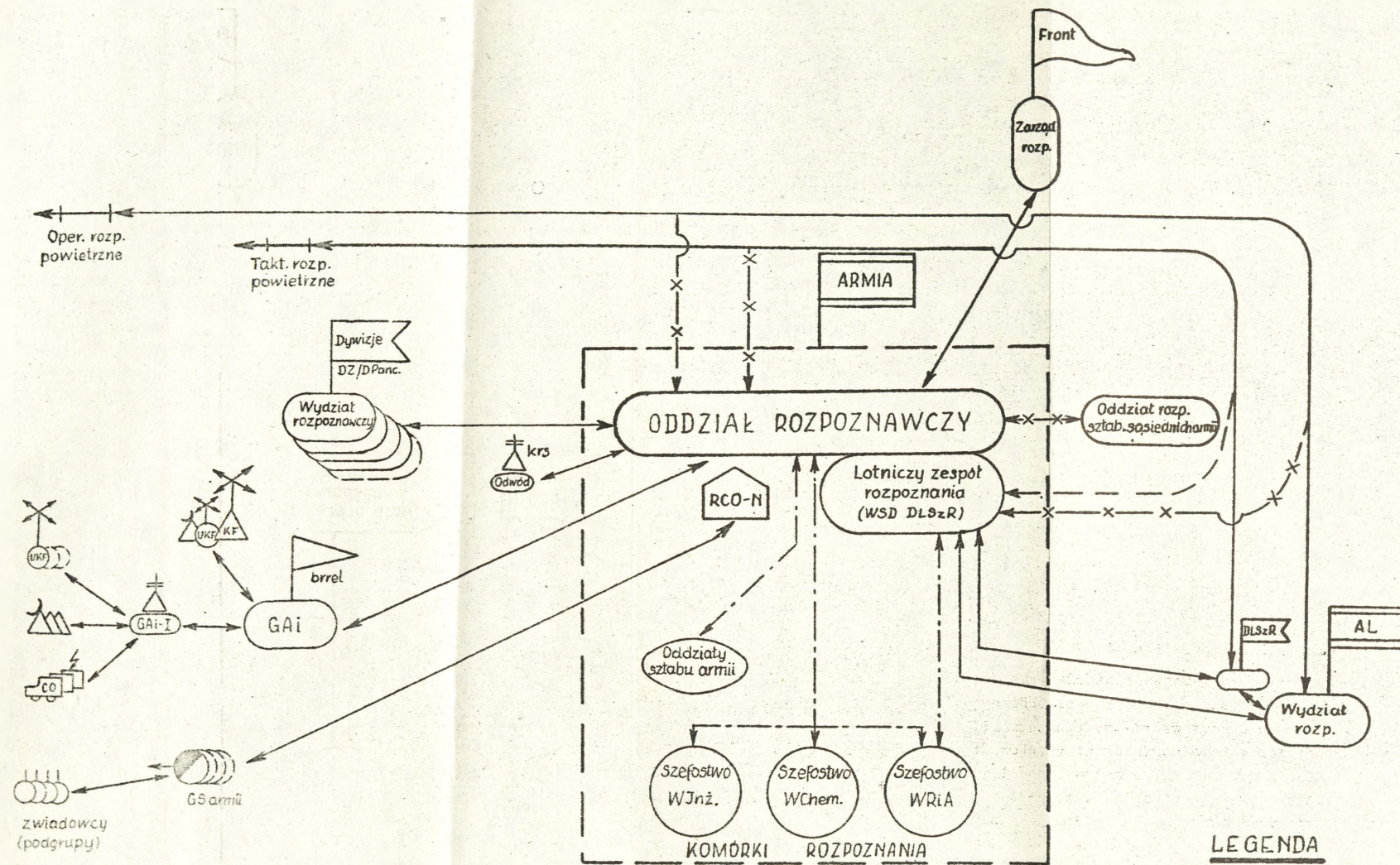
Wyk. płk Kitkowski

Druk. OH, dn. 21.9.74r. Nr ks.0791/01766/WW Kor. T.J.

JEDYNY SCHEMAT OBIEGU INFORMACJI W SYSTEMIE KIEROWANIA ROZPOZNANIEM
NA SZCZEBLU ARMII

Załącznik 1

Eqz.
POZ 01767/WW

LEGENDA

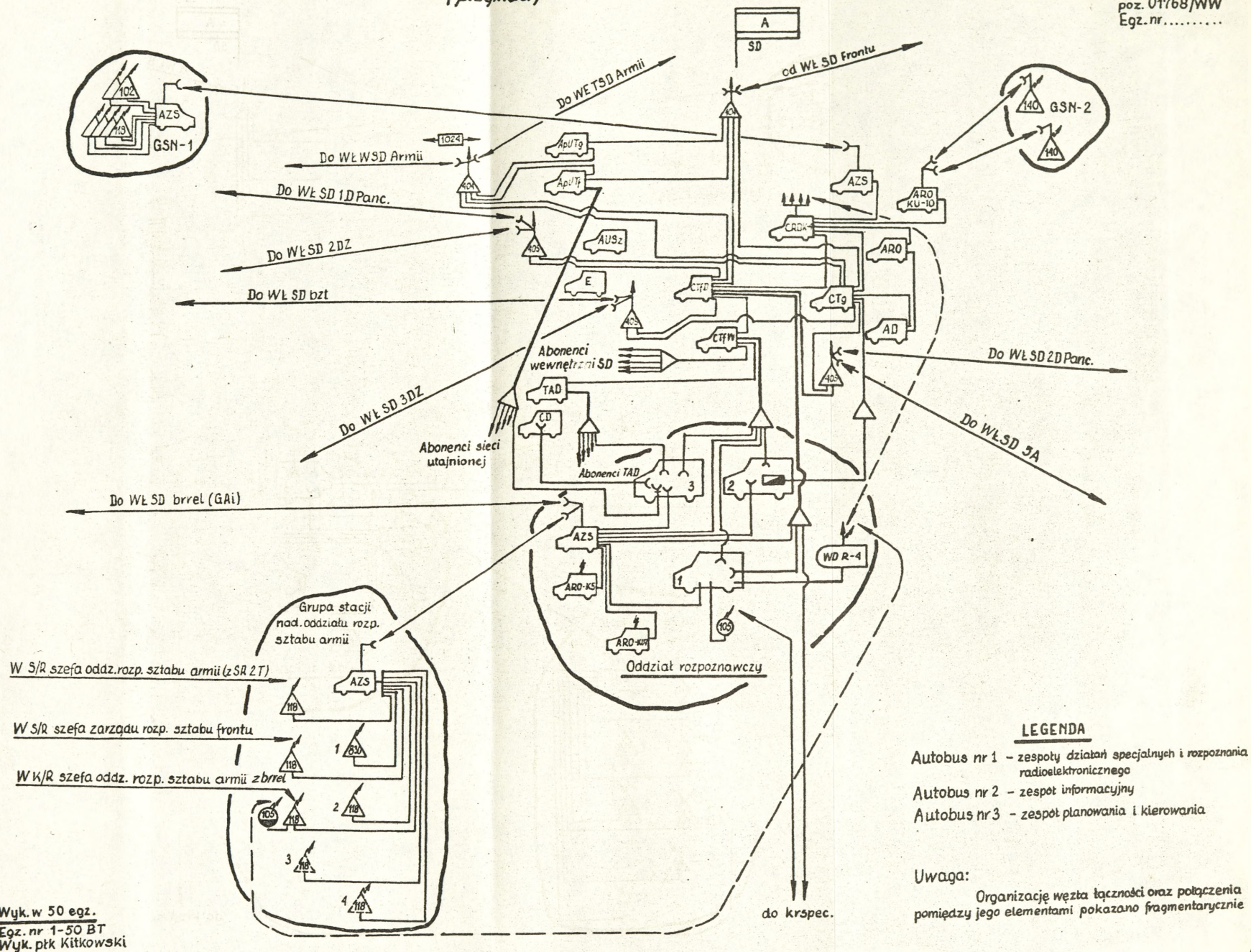
- kierowanie rozpoznaniem
- - - - - okresowy kontakt w zakresie rozpoznania
- - - - - koordynowanie rozpoznania i wymiana danych rozpoznawczych
- x - x - współpraca w zakresie przekazywania danych rozpoznawczych

Wsk. w 50 egz.
Egz. nr 1-50 BT
Wsk. p. kibrowski

WYKORZYSTANIE URZĄDZEŃ I ŚRODKÓW WĘZŁA ŁĄCZNOŚCI SD ARMII PRZEZ ODDZIAŁ ROZPOZNAWCZY SZTABU
ARMII
(przykład)

Załącznik 2
poz. 01768/WW
Egz. nr.....

1862

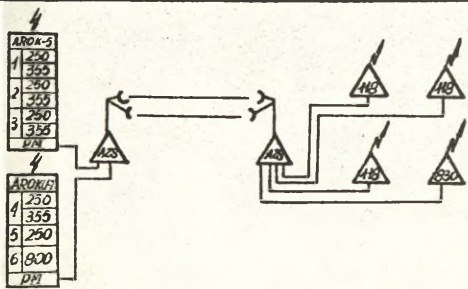
DATE	DESCRIPTION	AMOUNT
Jan 1	Balance	100.00
Jan 15	Received from A	50.00
Feb 1	Received from B	25.00
Feb 15	Received from C	75.00
Mar 1	Received from D	100.00
Mar 15	Received from E	150.00
Apr 1	Received from F	200.00
Apr 15	Received from G	250.00
May 1	Received from H	300.00
May 15	Received from I	350.00
Jun 1	Received from J	400.00
Jun 15	Received from K	450.00
Jul 1	Received from L	500.00
Jul 15	Received from M	550.00
Aug 1	Received from N	600.00
Aug 15	Received from O	650.00
Sep 1	Received from P	700.00
Sep 15	Received from Q	750.00
Oct 1	Received from R	800.00
Oct 15	Received from S	850.00
Nov 1	Received from T	900.00
Nov 15	Received from U	950.00
Dec 1	Received from V	1000.00
Dec 15	Received from W	1050.00
Total		10000.00

SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI RADIONEJ ODDZIAŁU ROZPOZNAWCZEGO SZTABU ARMII (przykład)

Załącznik 3

Eqz. nr
Poz. 01769/1111

Nr sieci lub kierunku	Nazwa sieci lub kierunku	Front		Armia			Szefernie rozpoznania ZT					Podległe pododdziały		Inne związki, oddziały i pododdziały		
		WSD	SD	WSD	SD		1 DZ	2 DZ	3 DZ	4 DPranc	5 DPranc	byrel	krspec		Grupy Specjalne	
					Oddział Rozp.	Radione centrum odbior.									WSD DLSzR	nr 1-5
Łączność oddziału rozpoznawczego sztabu armii																
1.	Sieć radiowa szefa zarządu rozp sztabu A.	↕	↕	↕											↕ 2:3A ↕ AL ↕ MW	
2.	Kier. rad. na wyprowadz. rst. z sieci nr 1	↓	↓	↓											↓ ↓ ↓	
3.	Sieć radiowa szefa oddz. rozp. sztabu arm.			↕	↕											
4.	Kier. rad. na wyprowadz. rst. z sieci nr 3			↓												
5.	Sieć rad. szefa oddz. rozp. sztabu armii			↕												
6.	Kier. rad. szefa oddz. rozp. sztabu armii			↕												
7.	Kier. rad. szefa oddz. rozp. sztabu armii			↕												
8.	Kier. rad. szefa oddz. rozp. sztabu armii				↕										↕ Grupa radiowych stacji nadawczych	
9-13.	Kierunki radiowe do pracy z GS 1-5				↕										↕ Seanse pracy wg harmonogramu	
14.	Kierunek radiowy dyżurny dla GS 1-5				↕										↕ Ciągły całodobowy nastuch	
15-19.	Kierunki radiowe do pracy z GS 6-10				↕										↕ Seanse pracy wg harmonogramu	
20.	Kierunek radiowy dyżurny dla GS 6-10				↕										↕ Ciągły całodobowy nastuch	
Łączność zespołu rozpoznania lotniczego																
101.	Sieć radiowa szefa oddz. rozp. sztabu AL														↕ AL ↕ SD DLSzR ↕ SD dla lot ↕ SD dla	
102.	Sieć radiowa dowodcz. powietrznego plrta														↕ Samoloty rozp. w powietrzu ↕ SD plrta	
103.	Sieć radiowa takt. rozp. powietrznego			↕	↕	↕	↕	↕	↕	↕					↕ ... Sztaby ZT i oddziały	
104.	Sieć radiowa oper. rozp. powietrznego		↕		↕	↕									↕ ... Sztaby ZO	

N wykonano w 50 egz.
Eqz. nr 1-50 B.T.
Nyk. plk KITKOWSKI

1924

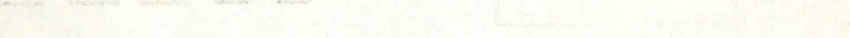
UNITED STATES DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WATER RESOURCES DIVISION

UNITED STATES DEPARTMENT OF THE INTERIOR
BUREAU OF LAND MANAGEMENT

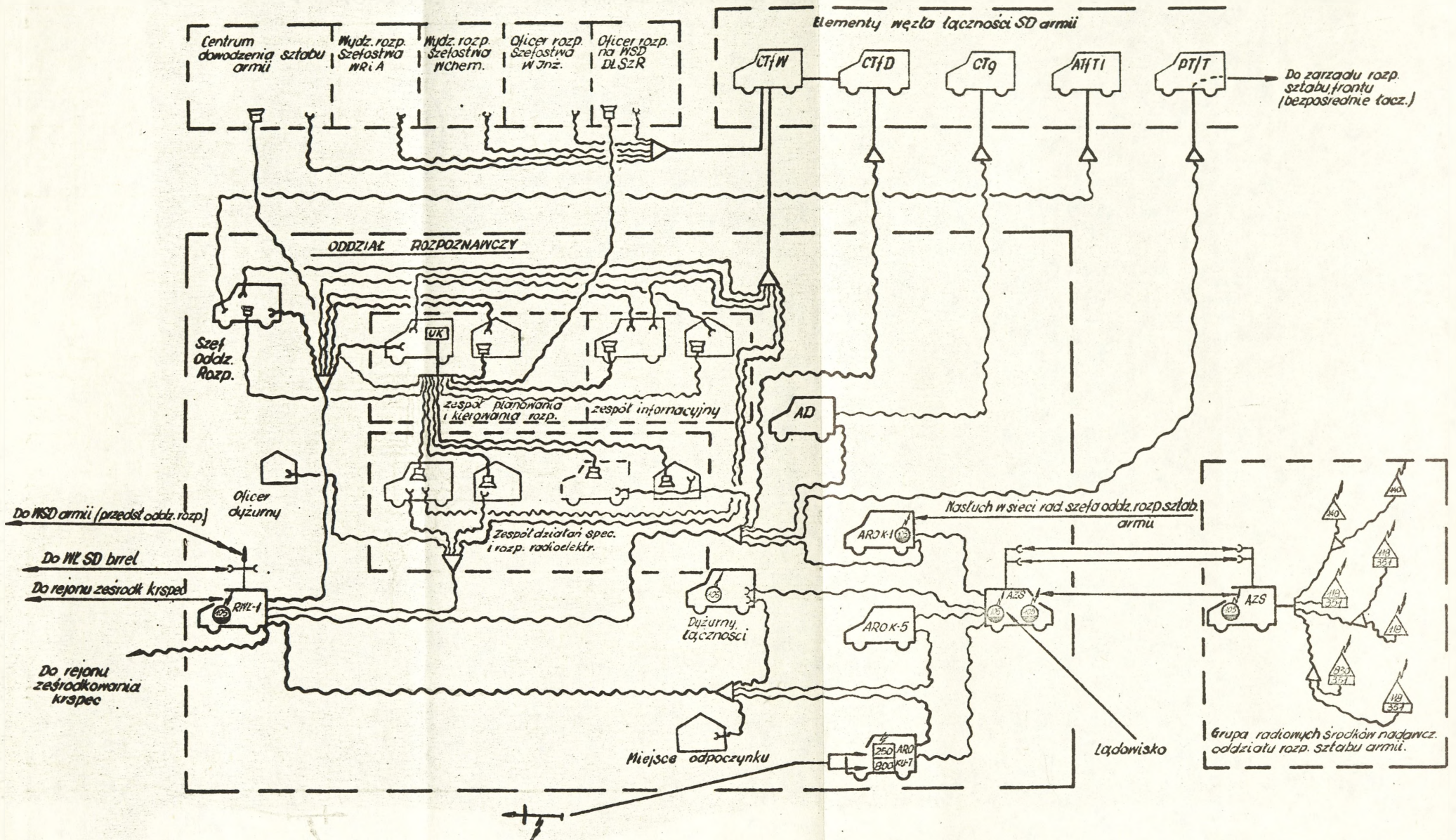
WATER RESOURCES DIVISION

SCHEMAT ŁACZNOŚCI PRZEWODOWEJ ODDZIAŁU ROZPOZNAWCZEGO NA STANOWISKU DOWODZENIA ARMII
(perspektywiczna organizacja)

Załącznik 4

Eqz. nr
Poz. 04770/111

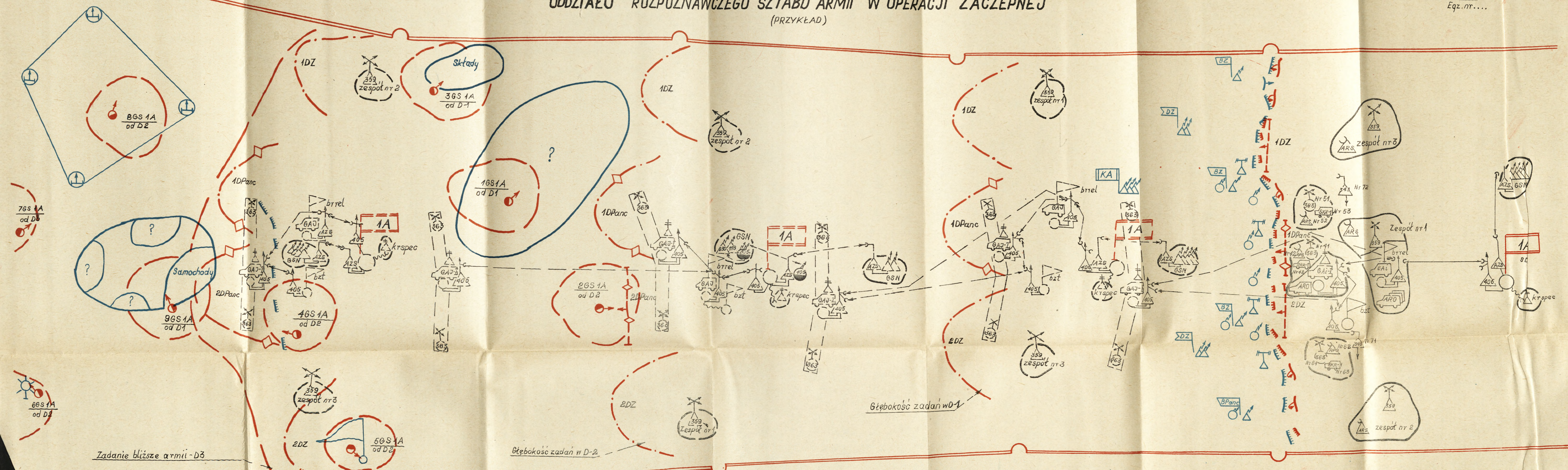
Wykonano w 50000
Eqz. nr 4-50 BT
Inż. płk. KUTKOWSKI

1871

ŁĄCZNOŚĆ RADIOLINIOWA I PRZEWODNA ORAZ ROZMIESZCZENIE RADIOWEGO CENTRUM ODBIORCZO-NADAWCZEGO
 ODDZIAŁU ROZPOZNAWCZEGO SZTABU ARMII W OPERACJI ZACZEPNEJ
 (PRZYKŁAD)

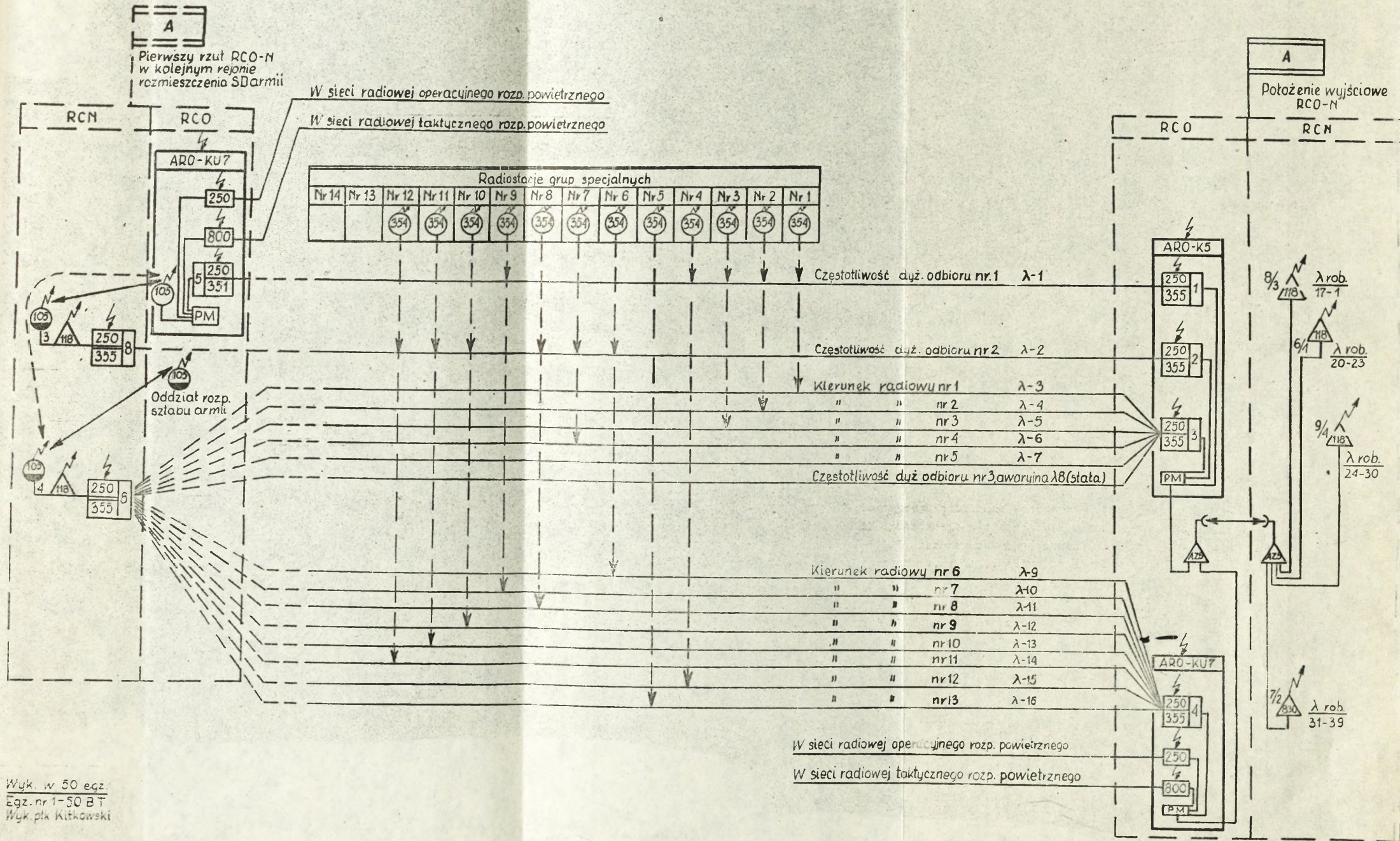
Załącznik nr 5
 Tajne
 Egz. nr....

WYKONANO W 50 EGZ.
 Poz. nr 01785/WW
 Opr. ptk KITKOWSKI

SPOSÓB ZAPEWNIENIA CIĄGŁOŚCI ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ Z GRUPAMI SPECJALNYMI ARMII W OPERACJI ZACZEPNEJ PODCZAS PRZESUWANIA RADIOWEGO CENTRUM ODBIORCZO-NADAWCZEGO (przykład)

Załącznik 6
Egz nr.....
poz. 01771/WV V

Wyk. w 50 egz.
Egz. nr 1-50 BT
Wyk. płk Kitkowski

SECRETARY ARMY

HARMONOGRAM SEANSÓW PRACY KIERUNKÓW RADIOWYCH Z GRUPAMI SPECJALNYMI ARMII W DZ

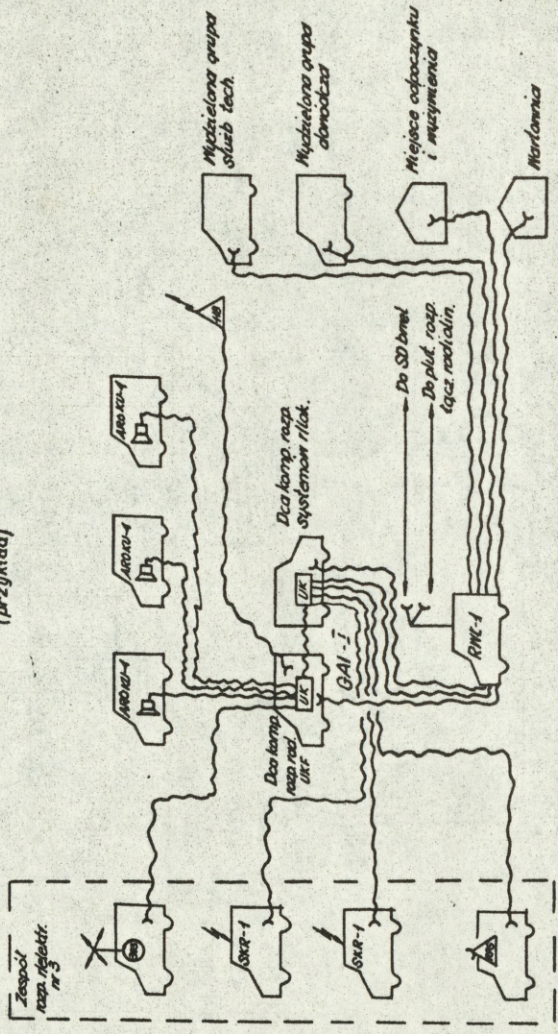
załącznik
TAJNE
Egz. nr
Poz. 01772/JWW

Numer grupy specjalnej	Kryptonim grupy specjalnej	Numer kierunku radiowego	Numer stanowiska odbiorczego RCO	Godziny																							
				1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	
				1	NORKA	1	3 9			/																	
2	LOTOS	2	3																							/	
3	KONAR	3	3 9					/																		/	
4	KARAT	12	3																								
5	ORKAN	13	3																								
6	KORAL	6	9																								/
8	OLGA	8	3																								/
9	ZENIT	7	3 9																								/
10	KAPRYS	9	3																								
11	WIDOK	10	9																								/
12	ARDENY	11	3 9																								/

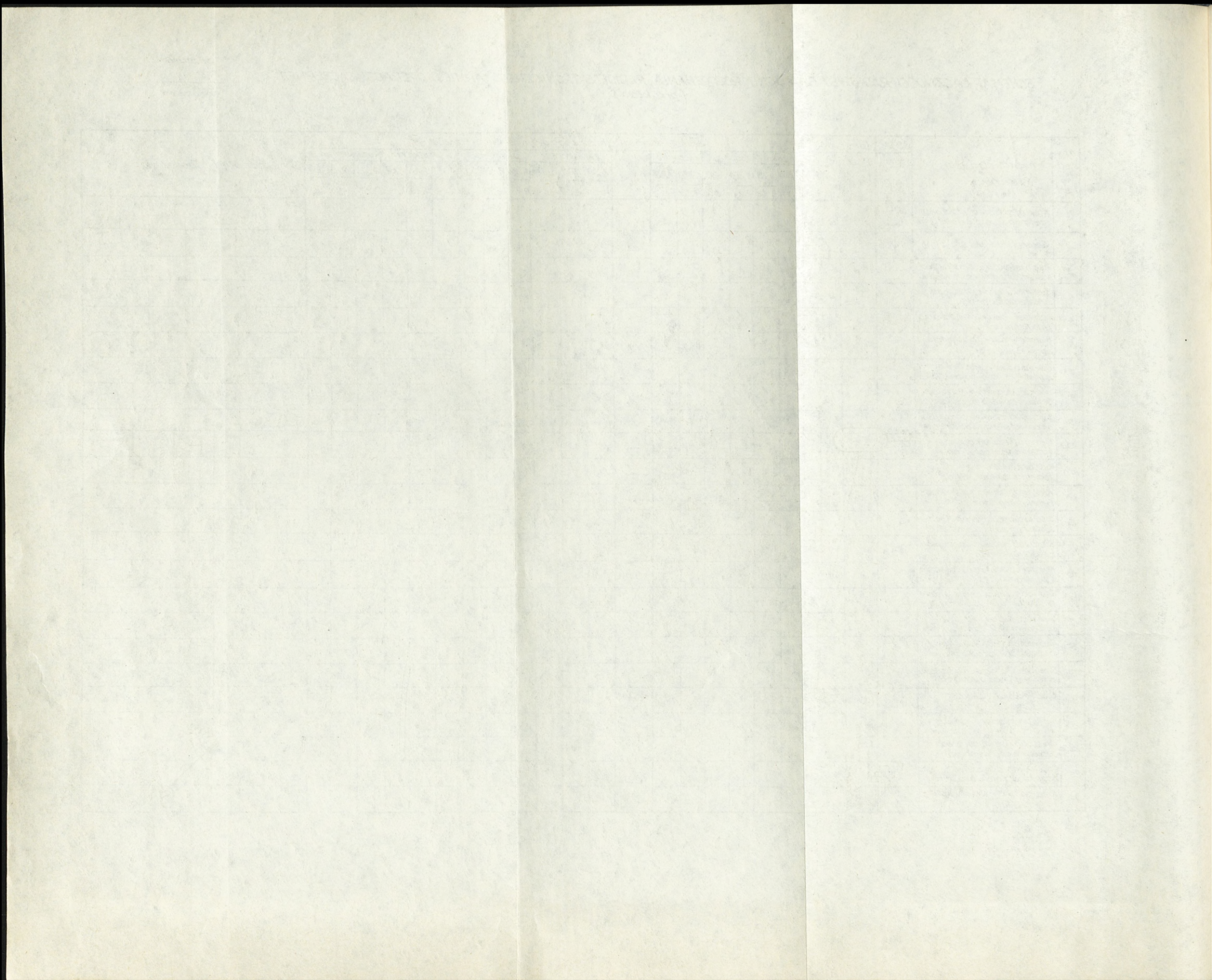
Mycielski nr 50932
Lp. nr 4-50 D.T.
nyk. plk KIRKOWSKI

100

**SCHEMAT WEWNĘTRZNEJ ŁĄCZNOŚCI PRZEWODOWEJ NA STANOWISKU DOWODZENIA
 KOMPANII ROZPOZNANIA RADIOLOGICZNYCH I KOMPANII ROZPOZNANIA SYSTEMÓW
 RADIOLOGICZNYCH BRONI ARMII**
 (przykład)

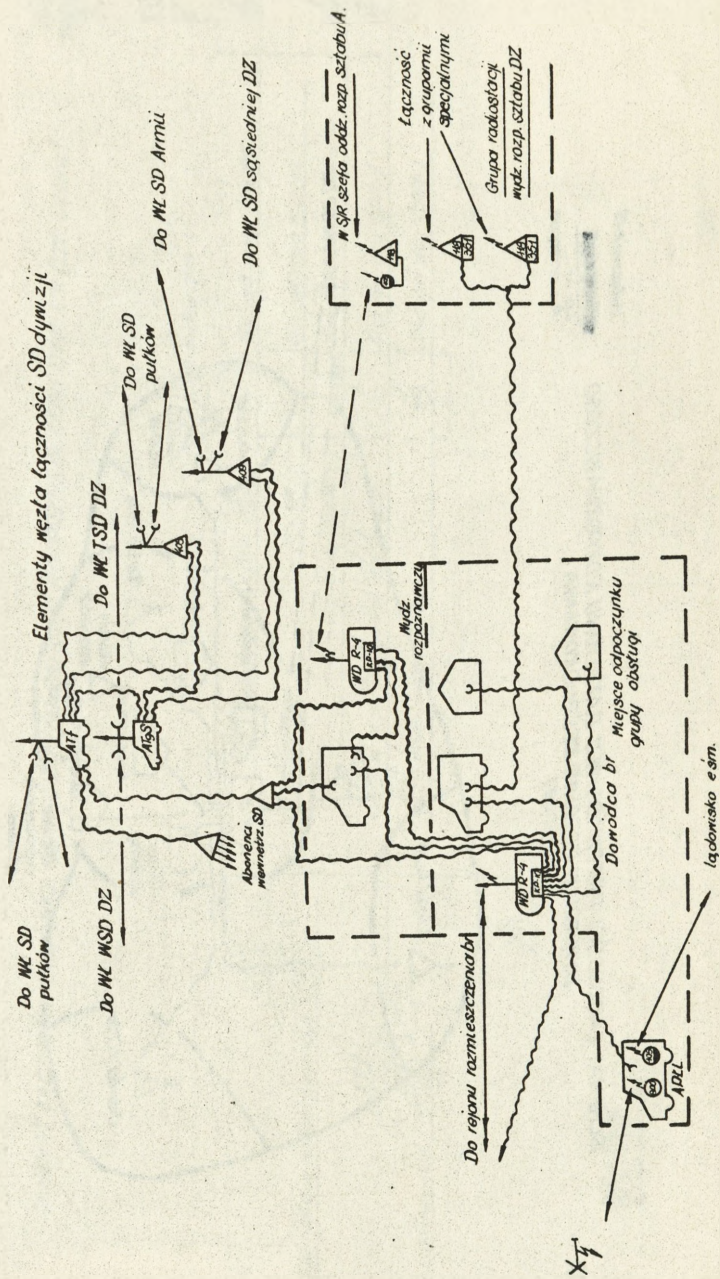
Młk. nr 50222
 Ex. nr 1-5022
 Młk. pzd. ARTKOMP/11

**ORGANIZACJA ŁĄCZNOŚCI PRZEWODOWEJ WYDZIAŁU ROZDOZNAWCZEGO
NA STANOWISKU DOWODZENIA DYWIZJI (DZ. D.Pomc)
(przykład)**

Załącznik 14

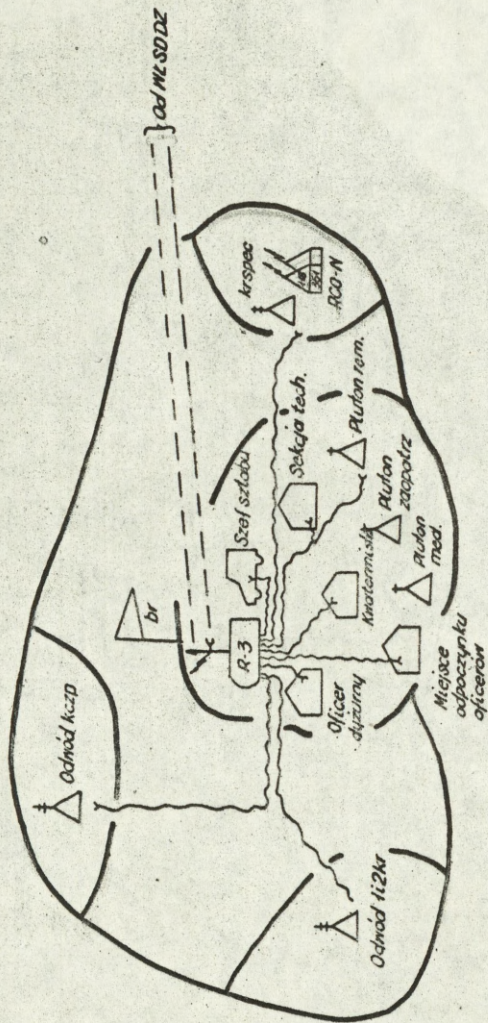
101.76
Por. 04778/JMW

Przebieganie wzdłuż szlabu DZ. P.K. 2010000000

Załącznik 4b
 Liczba nr
 Abz. 04759/m

**SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI PRZEWODOWEJ BATALIONU ROZPOZNAWICZEGO
 DYMIZJI W REJONIE ZESRODKOWANIA
 (przykład)**

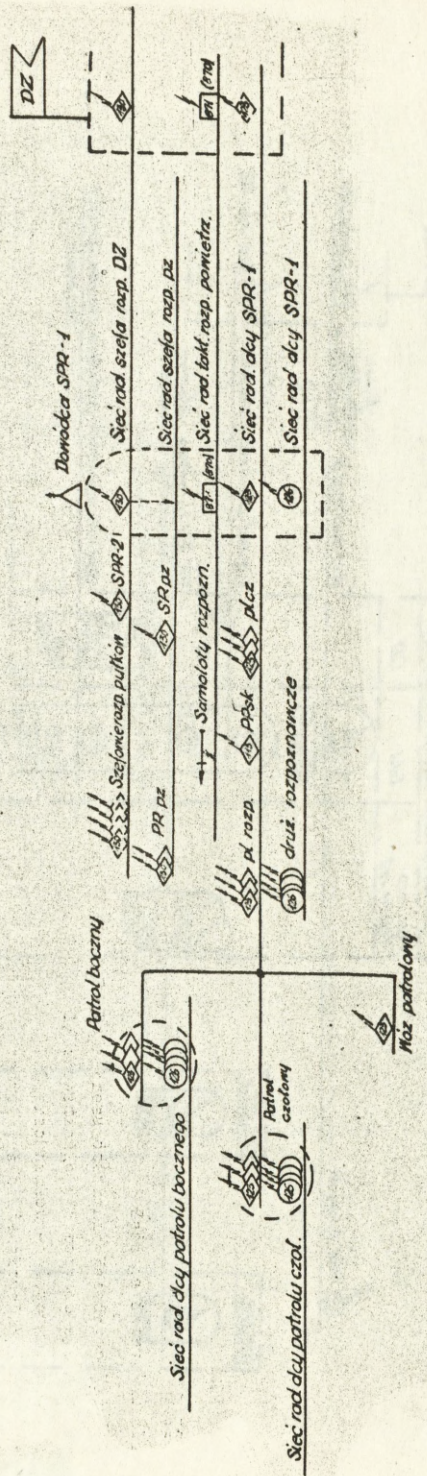

Uwaga: W przedstawionym wariancie uwzględniono jedynie siły i środki br nie wykonujące zadań rozpoznawczych i robnym czasie

Mik. n. 50202
 Licz. nr 15018 T
 M.A. p.4. K1710/MSKT

SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ SAMODZIELNEGO PATROLU ROZPOZNAWCZEGO DYWIZJI (DZ, DPanc)
(przekład)

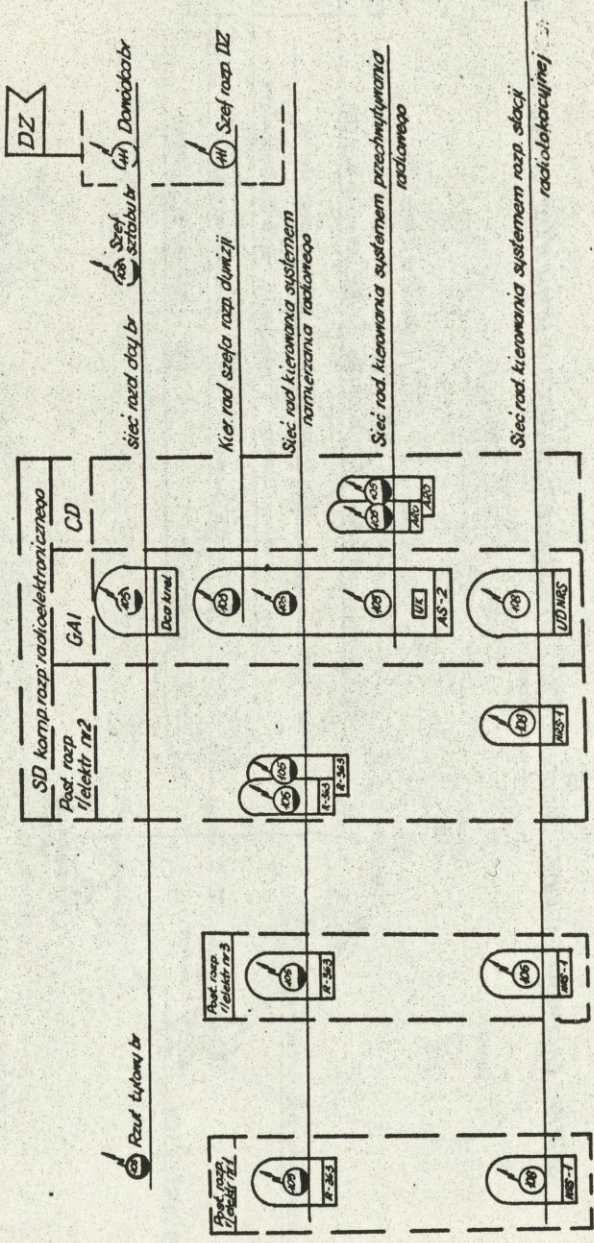
Załącznik 16
[Redacted]
Arz. O. 1. 1983 MN

Mik. M. 50007
Sp. 1. 1. 1983
M. A. P. K. K. K.

**SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ KOMPANII ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO
Dywizji (DZ, DPanc)**
(przykład)

Załącznik 17
Lp. nr
Roz. Działania

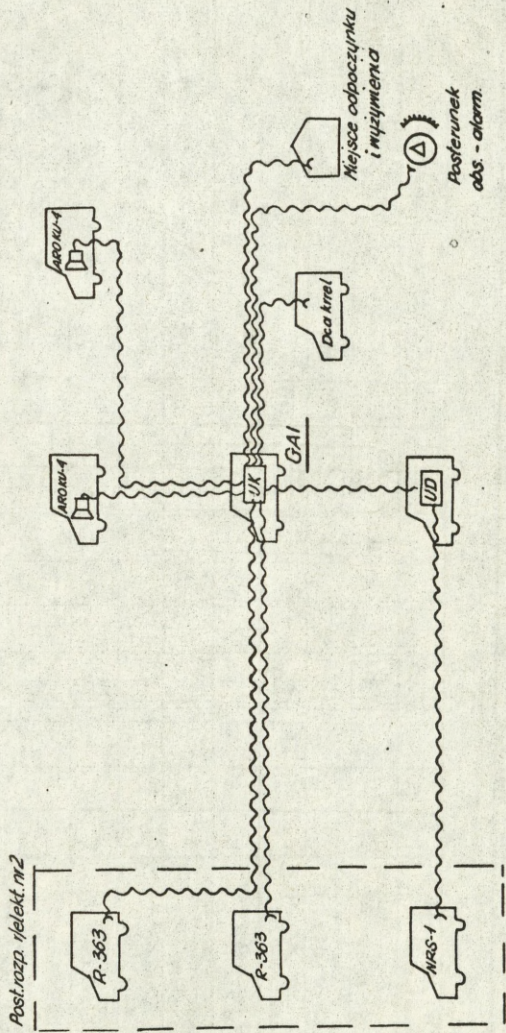

Mk. nr 50002
Lp. nr 4-60 BT
Mk. par. AUTOKOMSKO

Załącznik 48

Exp. nr
Poz. 01782/111

**SCHEMAT WEWNĘTRZNEJ ŁĄCZNOŚCI PRZEWODOWEJ NA STANOWISKU
DOWODZENIA KOMPANII ROZPOZNANIA RADIOELEKTRONICZNEGO DYWIZJI
(przysłuch)**

Legenda
[UK] Urządzenie konferencyjne (40 MW)
[UD] Urządzenie dowodzące

Mylk. nr 50 695.
Exp. nr 1-50 517
Mylk. p.ik KUTKOWSKI

**SCHEMAT ŁĄCZNOŚCI RADIOWEJ DLA POTRZEB ROZPOZNIANIA
W PUKKU ZIMECHANIZOWANYM
(przykład)**

70

Nazwa sieci lub kierunku	DZ			pz	Podległe elementy				Inne zmagarki, oddziały i podobiznioty	
	MSD	SD	TSD		Dca	PR-1	PR-2	RPD		RPDZ
1. Sieć radiowa szefa rozpoznania DZ	(H)	(H)		(P-5)	(R-5b)					Szefowie rozp. pz. i pz
2. Sieć radiowa szefa rozpoznania pz					(R-5b)					Odwód kr
3. Sieć radiowa szefa rozpoznania pz										
4. Kierunek radiowy szefa rozp. pz										
5. Sieć radiowa dowód pp-1										
6. Sieć radiowa dowódcy PR-1										
7. Sieć radiowa dowódcy PR-2										
8. Sieć radiowa dowódcy PR-2										
9. Sieć radiowa dowódcy 1bp										
10. Sieć radiowa szefa rozp. 7pz (2DZ)										
11. Sieć radiowa tekst. rozp. pomietrz.										
12. Sieć radiowa ogólnowoj. - lotowego rozpraw. IZ										

Mik. w 50poz.
Tcz. nr 1-50 BT
M.4. p.4. KITAŁOWA

